

DRUHÁ EPIŠTOLA KORINTSKÝM

nástin výkladu

Hamilton SMITH

DRUHÁ EPIŠTOLA KORINTSKÝM

nástin výkladu

Hamilton SMITH

Citace z Božího slova se opírají o kralický překlad Bible, v některých případech upravený překladem z předlohy nebo použitím znění z českého studijního překladu Bible, © Nakladatelství KMS 2009

Název originálu: „THE SECOND EPISTLE TO THE CORINTHIANS, AnExpository Outline“

Vytištěno s laskavým svolením vydavatele
Edinburgh, EH5 3RD, 74 GrantonRoad

ŠÍŘENÍ PÍSMÁ SVATÉHO

www.sirenipismasvateho.cz

2017

OBSAH:

PŘEDMLUVA	7
KAPITOLA 1	7
KAPITOLA 2	13
KAPITOLA 3	15
KAPITOLA 4	23
KAPITOLA 5	29
KAPITOLA 6	33
KAPITOLA 7	38
KAPITOLA 8	39
KAPITOLA 9	41
KAPITOLA 10	43
KAPITOLA 11	45
KAPITOLA 12	51
KAPITOLA 13	54

PŘEDMLUVA

Apoštol měl v plánu podruhé navštívit Korint, ale cítil se být veden k tomu, aby svůj plán změnil. V této Druhé epištole vypisuje důvod a připravuje cestu pro tuto druhou návštěvu.

Nepřítel se už v těchto prvních dnech snažil zkazit křesťanské vyznání skrze „falešné apoštoly“, „Istivé dělníky“ a „falešné bratry“ (kapitola 11). Apoštol se bojí, že takoví dělali v Korintu své Istivé dílo a odvraceli srdce svatých od Krista, když vykonávali falešnou službu (11,4), snižovali pravé Kristovy služebníky a táhli učedníky za sebou.

Pavel varuje svaté před tímto zlem tím, že v průběhu své Epištoly ukazuje pravdu, která odhaluje zlo. Představuje Krista ve slávě, Toho, v němž jsou všechna Boží zaslíbení Ano a Amen. Představuje svaté na zemi jako ponechané, aby byli epištolou – dopisem Krista. Ukazuje správnou službu Ducha a známky pravých služebníků Pána, skrze které je konáno Jeho dílo. Dále napomíná svaté v Korintu, aby sloužili druhým v lásce tím, že budou dávat potřebným.

Když před ně postavil Krista, Jeho službu, Jeho služebníky a Kristovu milost v dávání druhým, odhaluje falešné nároky zlých lidí, kteří se snažili zkazit shromáždění Božího lidu tím, že se představovali jako andělé světla a služebníci spravedlnosti.

KAPITOLA 1

Verše 1 a 2: Apoštol se při psaní své Druhé epištoly Korintským spojuje s Timoteem, který jim byl dobře známý jako ten, který pracoval v jejich středu. A když se apoštol obrací ke shromáždění, zahrnuje svaté v Achaji, jejímž byl Korint hlavním městem. Na jedné straně je starostlivý, aby ukázal, že ve všem, co chce říci, má plné obecenství s tím, jemuž jsou dobře známi, a na druhé straně, že je nevidí jako nezávislé na ostatních shromážděních lidu Pána.

Verše 3-6: Apoštol začíná svoji Epištolu zmínkou o svých souženích. Trpěl pronásledováním od světa a mnohým zarmoucením a úzkostí srdce kvůli

nízkému stavu, který byl mezi svatými v Korintu, právě těmi, kteří by mu bývali měli být zdrojem radosti (2. Kor. 2,3.4). Tyto zkoušky, ať už přicházely zevnitř nebo z vnějšku křesťanského okruhu, se nicméně staly příležitostí k tomu, aby zakusil Boží „slitování“ a „potěšování“. Také David procházel ve svých dnech podobnými zkušenostmi, neboť když proti němu povstali pyšní a násilníci hledali jeho bezživotí, mohl říci: „*Ale ty jsi, Pane, Bůh **soucinný a milostivý***“, a „*ty jsi mi, Hospodine, spomohl a mne **potěšil***.“ (Žalm 86,14-17 – část přel.)

Pavlova osobní zkušenost s Božími slitováními a útěchou měla trojí výsledek:

Předně se stala příležitostí pro chválení Boha, neboť mohl říci: „*Požehnaný Bůh a Otec Pána našeho Ježíše Krista*.“ Pravdivě bylo řečeno, že Bůh je vždy tou první myšlenkou toho, kdo chodí s Bohem. Tak tomu bylo za starých dnů s Abrahamovým služebníkem. Když zakusil zjevné Boží vedení, jeho prvním činem bylo klanět se Pánu a říci: „*Požehnaný Hospodin, Bůh pána mého, ... mne také na cestě vedl Hospodin*.“ (1. M. 24,27) Tak také, když Bůh v milosrdenství zasáhl u Daniele při jeho zkoušce, Danielovým prvním činem bylo chválení Boha slovy: „*Buď jméno Boží požehnáno od věků až na věky, nebo moudrost a síla jeho jest*.“ (Daniel 2,20)

Apoštolova zkušenost o Božím slitování a milosrdenství ho uschopnila potěšovat druhé, kteří byli v soužení.

Apoštol svými zkouškami zakusil pravdu slov Pána k těm Jeho: „*Není učedník nad mistra svého*.“ (Luk. 6,40) Jestliže Mistr trpěl, když procházel světem hříchu a bolestí, pak Jeho učedníci budou také trpět. Ale jestliže svou malou mírou zakusíme „*utrpení Kristova*“, tu také zakusíme Kristova potěšování.

Tak je apoštol schopen sloužit útěchou a potěšením těmto svatým, kteří procházeli podobnými utrpeními. Když psal svatým v Tesalonice, kteří trpěli „*protivenstvími a souženími*“, může je poručit Bohu, jenž „*nám dal **potěšení věčné***“, aby „***potěšoval***“ jejich srdce (2. Tes. 1,4; 2,16.17). Když byl později ve vězení, stále mohl psát svatým ve Filippi o „*potěšení v Kristu*“ a o „*utěšení lásky*“ (Fil. 2,1).

Verš 7: Apoštolova naděje o těchto svatých zůstávala pevná. Nebál se o ně kvůli jejich soužením. Uvědomoval si, že jestliže musejí snášet utrpení, zakusí také potěšení.

Verše 8-10: Apoštol potom mluví o těžkých zkouškách, jimiž prošel v Asii. Tlak, kterému byl vystaven, přesahoval lidskou schopnost; skutečně pochyboval o životě. Nicméně shledal, že žádná zkouška, žádné protivenství, s kterým se křesťan musí setkat, nepřesahuje udržující Boží moc. Apoštol mohl pochybovat o zkouškách, ale nepochybuje o Bohu. I když hleděl smrti do tváře, a podobně jako Mistr, násilné smrti z rukou zlých lidí, přece věděl, že Bůh je silnější než smrt. Tak ve svých velkých zkouškách poznal svoji slabost a Boží všemohoucí sílu, aby nedoufal v sebe, ale v Boha, který křísí mrtvé. Když se takto dívá zpět, může říci: Bůh nás „*vytrhl*“; když se dívá kolem sebe, může říci: „*vytrhuje nás*“, a při pohledu kupředu: Bůh „*i ještě vytrhne*“. A to, co Pavel mohl říci ve svých velkých zkouškách, má výsadu říci i nejprostší věřící se stejnou důvěrou v Boha.

Verše 11 a 12: Apoštol dále radostně uznává obecenství korintských svatých s ním v jeho zkouškách. Pracovali spolu s ním v modlitbách, aby jemu daný dar byl užit pro požehnání duší, a tak vedl k děkování Bohu. S důvěrou mohl počítat s jejich modlitbami, neboť jeho svědomí svědčilo o čistotě jeho pohnutek v jeho službě. Sloužil před Bohem v jednoduchosti, s prostým okem a s upřímností. Jeho služba nebyla výsledkem tělesné moudrosti, která snad často dělá to, co je správné, z pohnutek prozíravosti. Svůj dar vykonával skrze Boží milost.

Verše 13 a 14: Spoléhá na jejich modlitby a na jejich uznání jeho dopisu a může se z nich radovat, zatím co oni se radují z něho, obojí při pohledu ke dni Pána Ježíše.

Verše 15-18: Tato vzájemná důvěra ho vede k tomu, aby vysvětlil své cesty, o kterých by si někteří snad mohli myslet, že je lehce měnit, a tak by důvěra v něho byla oslabena. Měl v úmyslu navštívit je podruhé, a ačkoli změnil své plány, nebylo to lehkovážné, jako kdyby jednal s nerozhodností těla. Tak může pravdivě před Bohem doznat, že jeho slova k nim „*nebyla: ano, a ne*“.

Verš 19: To vede apoštolovy myšlenky ke Kristu, tomu dokonalému vzoru pro všechno křesťanské jednání. Pavel a jeho spolupracovníci kázali „*Syna Božího, Ježíše Krista*“. U této slavné Osoby není žádná nejistota, žádné „*ano a ne*“ – žádné „*možná ano*“ nebo „*možná, že ne*“. Pravda, ukázaná v Něm a skrze Něho, se nemění. V Něm bylo vše „*ano*“ – jisté a bezpečné.

Když je apoštolovo srdce plné Krista, je veden k tomu, aby několika krátkými větami krásně představil Krista, výsady křesťanů a cestu, kterou Bůh použil, abychom mohli vstoupit do svých výsad.

Verš 20: Předně představuje Krista jako Ano a Amen. Když čteme nějakou Epištolu, je důležité vidět zvláštní způsob, jakým je Kristus představen. Korintští svatí byli v nízkém mravním stavu. Příkladali velkou důležitost člověku, a proto zapomínali na to, co se náleží Bohu. Aby čelil tomuto stavu, apoštol ve své První epištole hlásal ukřižovaného a vzkříšeného Krista. Neboť kříž dává stranou slávu člověka, a vzkříšení zjevuje slávu Boha (1. Kor. 1,17-23; 2,2; 15,4). V této Druhé epištole je Kristus předně představen v tomto verši jako Ano a Amen. Za druhé je ve čtvrté kapitole ukázán jako oslavený, aby vedl tyto svaté do celé plnosti křesťanského požehnání, jak je ukázáno v Ném, aby když se zaměstnávají s Ním ve slávě, byli proměňováni v Jeho obraz.

Můžeme se tedy ptát, jaký je význam tohoto výroku, týkajícího se Krista, že „v Ném je Ano a v Ném je Amen“? Ve Starém zákoně byla Bohem dána zaslíbení pro požehnání Abrahamova semene a pro požehnání pohanů skrze Izrael. Byla tu však jedna velká nesnáz, která bránila naplnění požehnání: nad celým výjevem byl temný stín smrti. Jak potom měla být ta požehnání naplněna? Abraham, jemuž byla zaslíbení učiněna, zemřel. Izák a Jákob zemřeli, jak čteme: „Podle víry zemřeli ti všichni, nevzavše zaslíbení.“ (Židům 11,13) Jestliže je nějaký velký prospěch zaslíben člověku ode dneška za rok, a on před uplynutím této doby zemře, jak se může zaslíbení naplnit? Je jasné, že na stránkách Starého zákona jsou roztroušena velká Boží zaslíbení, ale smrt stojí vždy v cestě jejich naplnění. Ale nakonec přijde Jeden, ve kterém nebyla „žádná příčina smrti“ (Sk. 13,28), a ačkoli vejde do smrti, nemůže od ní být držen (Sk. 2,24). Tak je nakonec nalezen Člověk, který je vzhledem k Božím zaslíbením „Ano“ a „Amen“. Jako „Ano“ je Ten, v němž je vyjádřeno požehnání každého zaslíbení; a jako „Amen“ je Ten, skrze kterého je každé zaslíbení naplněno.

Takové je tedy představení Krista v této Druhé epištole. Nadto způsob, jakým je Kristus představen v některé Epištole, je v souhlasu se zvláštním učením této Epištolý. V této Epištole je do popředí stavěna nová smlouva (kapitola 3) a smíření (kapitola 5). V lidských záležitostech závěť nebo vůle vyjadřují dispozice zůstavitele vůči těm, kteří mají prospěch z odkazu. Tak se v Nové smlouvě, či Novém zákoně, učíme, čím je Bůh ve Své dobrotivosti

pro člověka. Smíření ukazuje, čím je člověk **pro Boha**. Ve skutečnosti ukazuje, co bude všechno pro Boha; neboť nejen lidé mají být smířeni, ale i „všechny věci“, ať jsou to věci na zemi nebo věci v nebi. Když hledíme kupředu za smrt, otevírá se před námi pohled na rozsáhlý vesmír požehnání, ve kterém každá osoba a všechno budou plně v souhlasu s Bohem, a proto je to jeviště, ve kterém Bůh může odpočinout s dokonalým uspokojením. Způsob, jakým je Kristus představen v Epištole, dokonale odpovídá těmto velkým pravdám, neboť **v Kristu** vidíme dokonale vyjádřen Boží postoj vůči lidem; a **v Kristu** vidíme dokonale vyjádřeno všechno, co by Bůh chtěl, abychom pro Něho byli; nadto **skrze Krista** víme, že všechny touhy Božího srdce budou naplněny.

Dále se apoštol dotýká nesmírných výsad křesťana. Jestliže jsou všechna zaslíbení ukázána a naplněna v Kristu k Boží slávě, znamená to, že tato zaslíbení jsou zajištěna pro věřící „*k slávě Bohu skrze nás*“. Takto v průběhu Epištoly zdůrazňuje naše svědectví ve světě jako Kristových epištol (dopisů). Boží sláva spolu zahrnuje ukázání Boha v Jeho přirozenosti. Snadno rozumíme tomu, že všechna Boží sláva je ukázána v Kristu, ale div milosti je Boží úmysl, aby Jeho sláva byla ukázána „*skrze nás*“; aby ti, kteří kdysi ukazovali hrozný účinky hříchu, byli použiti k ukázání Boží slávy. Kromě toho není ukázání Boží slávy ve svatých prostě budoucnost, ale je tu i nyní v tomto světě. Je zřejmé, že když apoštol o něco později (ve 3. kapitole) mluví o proměňování od slávy k slávě, má na zřeteli přítomnost. Víme, že Boží úmysl bude mít své dokonalé naplnění, když bude Církev ve slávě, neboť prvním znakem Svatého města, když sestupuje z nebe, je, že má „*slávu Boží*“. Ale Božím úmyslem také je, aby se věřící, procházející tímto světem, ve kterém byli kdysi služebníky hříchu a přinášeli ovoce nepravosti, stali Božími služebníky k ukázání Boží slávy.

Verše 21 a 22: Ve verších, které následují, vidíme způsob, jakým Bůh působí, aby v nás mohla být tato sláva ukázána. Za tím účelem nás potvrdil v Kristu, pomazal nás, zapečetil nás a dal nám závdavek Ducha do našich srdcí.

Bůh nás předně potvrzuje v Kristu. Bůh koná dílo ve vnitřním člověku za tím účelem, aby Kristus přebýval v srdci skrze víru. Uznáváme potřebu energie v Božích věcech a horlivosti v Jeho službě, ale nadevše potřebujeme tajemství energie – srdce, které je připojeno ke Kristu.

Za druhé: Když jsou naše srdce připojena ke Kristu, jsme vedeni ke známosti božské pravdy a božských Osob skrze pomazání Duchem. Pomazání mluví o božské schopnosti poznávat, dané skrze Ducha Svatého, jak to známe z Janových spisů, kde čteme: „*Vy pak máte pomazání od Svatého, a znáte všechno.*“ Opět čteme: „*Pomazání to učí vás o všech věcech.*“ (1. J. 2,20.27) V Božích věcech přichází náklonnost před poznáním. To vidíme v apoštolově modlitbě v Efezským 3, kde se nejprve modlí, aby Kristus přebýval v našich srdcích a abychom byli vkořeněni a založeni v lásce. To odpovídá Božímu potvrzení (upevnění) nás v Kristu. Potom v modlitbě následuje: „*Abyste... mohli stihnouti (byli schopni pochopit)...*“ Toto pochopení je výsledek pomazání, skrze které je věřícímu umožněno chápat šířku a délku a hloubku a výšku všech Božích rad.

Za třetí nám je v tomto oddílu připomenuto, že věřící jsou Bohem zapečetěni. Pečeť, jak to bylo často vyjádřeno, je znamení, které Bůh dává na věřícího jako svědectví o tom, že jsme Jeho. Svět nemůže vidět Ducha Svatého, ale ve změněném životě věřícího může vidět působení Ducha, který v něm přebývá. Tak tomu bylo v případě tesalonických věřících. Ti přijali slovo v mnohém soužení a s radostí Ducha Svatého. A jako výsledek se stali následovníky Pána a příkladem všem, kteří věří, a jejich víra v Boha se rozhlásila (1. Tes. 1,6-8). To byl výsledek toho, že byli zapečetěni, a svědectví o tom, že patří Bohu.

Za čtvrté se věřící těší ze závdavku Ducha, jímž jsou uschopněni předem okoušet požehnání toho velkého dědictví slávy, které je už jejich a do kterého budou brzy uvedeni (Ef. 1,13.14).

Tak se učíme, že Bůh „*nás potvrzuje*“, „*pomazal nás*“, „*zapečetil nás*“ a dal nám „*závdavek Ducha*“. Když jsme potvrzováni, hledíme zpět ke kříži, abychom poznávali všechnu Kristovu lásku. Skrze pomazání hledíme na Krista ve slávě, abychom byli uschopněni chápat všechny Boží rady. Zapečetěním se stáváme svědky Krista ve světě kolem sebe, a tak ukazujeme, že patříme Bohu. A závdavkem hledíme kupředu na dědictví, kdy budeme s Kristem a Kristu podobní.

Verše 23 a 24: Ve dvou závěrečných verších apoštol vysvětluje, že jestliže ještě nenavštívil Korint podruhé, bylo to proto, aby je ušetřil dalšího zármutku. Nepřál si zaujmout místo toho, kdo vládne nad vírou svatých, ale spíše se chtěl na sebe a na druhé věřící dívat jako na „*spolupracovníky*“ v radosti služby Pánu. Stojíme „*vírou*“ v Pána, nikoli vírou v někoho druhého.

KAPITOLA 2

Verše 1-3: Apoštol pokračuje v předmětu ze závěrečných veršů 1. kapitoly a vyjadřuje obavu, že kdyby je byl navštívil podruhé, dříve než uslyšel o výsledku svého Prvního dopisu, znamenalo by to jen, že by jim způsobil zármutek. Normálně bychom měli očekávat, že najdeme radost ze svatých, a zvláště z těch, kterým jsme mohli být duchovním požehnáním, jako v případě apoštola a Korintských. Proto jim píše tuto Druhou epištolu, aby mohlo být odstraněno vše, co by mohlo způsobit nějakou těžkost mezi ním a těmito věřícími.

Verš 4: Svou První epištolu psal skutečně v soužení a úzkosti srdce – byl to dopis svlažený mnoha jeho slzami. Jestliže musel jednat s hříchem v jejich středu, nebylo to v nějakém chladném, zákonním duchu, který mohl odhalit zlo, ukázat na správný postup, jak s ním jednat, a potom věc opustit. Skutečnost, že k nim nepřišel, mohla vést k tomuto chybnému závěru, ale on píše, aby je ujistil, že za jeho Prvním dopisem bylo mnoho „*soužení a bolesti srdce*“, a za jeho zármutkem byla hluboká láska k nim.

Verše 5-8: Apoštol si přál, aby shromáždění v Korintu ukázalo vůči činiteli zla, s kterým jednalo poslušně v souladu s apoštolskými směrnicemi, ducha lásky, který apoštol ovládal při psaní jeho Prvního dopisu. Nechtě ve své horlivosti v jednání se zlem nepřehlíží lásku a milost k tomuto člověku, který podal svědectví o pravém pokání.

Verše 9 a 10: Za tím účelem napsal Pavel tuto Druhou epištolu – aby je ujistil o své lásce a aby probudil jejich lásku. První epištola je skutečně podrobila testu, aby se jejich poslušností vůči apoštolovým směrnicím ukázala jejich láska. (Srovnej s Janem 14,21; 15,10.) Když prokázali svoji lásku poslušností, byla obnovena důvěra k nim, a tak může říci: „*Komu pak vy co odpouštíte, i já.*“ Tímto způsobem jednali za apoštola, tak jako on, když odpouštěl nějakou křivdu proti sobě, představoval Krista, a tak jednal podle svého vlastního napomenutí v jiné Epištole: „*Odpouštějíte sobě vespolek... Jako i Kristus odpustil vám, tak i vy.*“ (Kol. 3,13)

Verš 11: Tím, že apoštol pěstoval ve svém srdci i v srdci druhých ducha svaté lásky, chtěl zmařit Satanovy snahy rozzévat různice mezi svatě nejen

uváděním zla mezi ně, ale i tím, že je chtěl vést k tomu, aby se zlem jednali špatným způsobem a ve špatném duchu. Jak často jsou svatí jedné mysli ohledně zla, a přece v nesváru kvůli tomu, že mezi sebou nesouhlasí v tom, jak s ním jednat. Jak důležité je být na stráži proti plánům nepřítele, aby nad námi nezískal výhodu.

Verše 12 a 13: Apoštol doufal, že v Troadě, kde pro něho Pán otevřel dveře ke kázání evangelia, najde Tita, přinášejícího mu povzbuzující zprávy o Korintských. Ale když ho nenalezl, neměl ve svém duchu odpočinutí. A tak se rozloučil a šel dále do Macedonie. Tam, jak víme z kapitoly 7,5-7, našel Tita, který ho potěšil zprávou o dobrém účinku jeho prvního dopisu.

Verš 14: Útěcha, kterou obdržel, vede apoštola k tomu, že chválí Boha: „*Bohu ale díky, který nás vždycky vede v triumfálním průvodu v Kristu.*“ Jestliže Bůh vede, bude to v triumfu – triumfu nad selháními svatých, protivením se hříšníků, úklady nepřítele a tlakem okolností. Ale bude to triumf „v Kristu“. Není to triumf v těle nebo skrze lidskou schopnost či sílu. Dále tou mírou, jakou je v Kristu a skrze Krista dosahován triumf nad těžkostmi a úzkostmi, ať už mají jakýkoliv charakter, budou vůně a požehnání známosti Krista zjevovány na každém místě.

Verše 15 a 16: Tak je možné představovat Krista zachráněným i nezachráněným. Pro ty, kteří zavrhnou Krista, to však znamená smrt s očekáváním ještě horší smrti; ale pro ty, kteří přijímají svědectví, život s očekáváním plnosti života. Ale když tu jsou takové mocné výsledky, jako je život a smrt, závisující na svědectví o Kristu, tak se apoštol jistě může tázat: „*Ale k tomu kdo je způsobilý?*“

Verš 17: Pavel si uvědomoval velikost Osoby, kterou kázal, hluboké potřeby těch, jimž kázal, a nesmírnost důsledků. Nejednal tak, jako mnozí v oněch dnech – a kolik jich je dnes, že „*dělají obchod s Božím slovem*“ (přel.). Člověk, který má tak nízké myšlenky o Božím slovu, že je užívá jako prostředek obchodu – káže za živobytí – bude mít velmi malý pocit o velikosti slova, o vážnosti výsledků nebo o své vlastní nedostatečnosti. Bude v nebezpečí, že si bude myslet, že svému vlastnímu neštěstí, že jen lidské vzdělání, přirozená schopnost a intelektuální připravenost dávají oprávnění ke konání Božího díla. Ale přirozené schopnosti a vše, co přichází z člověka, dá oprávnění jen v očích lidí. Nemůže to dát ani upřímnost, ani oprávnění

v Božích očích. Apoštolovo oprávnění bylo „z Boha“ a nekázal jako ten, kdo se chce líbit lidem před lidmi, ale v upřímnosti „před Bohem“; ne v těle, ale „v Kristu“.

KAPITOLA 3

V apoštolových dnech vidíme, jak v křesťanském vyznání začínají působit dvě velká zla. Předně tam byli ti, o kterých mluví jako o „falešných apoštolích, dělnících lstivých, proměňujících se v apoštoly Kristovy“ (2. Kor. 11,13). Za druhé tam jako výsledek bylo kaženo Boží slovo (2. Kor. 2,17). Zkažení služebníci vedli ke zkaženosti služby. V apoštolových dnech vidíme začátek tohoto zla, které se plně rozvinulo v našich dnech. Aby čelil těmto dvěma zlům, staví před nás apoštol ve 3. kapitole pravou službu a její výsledky, a ve 4. a 5. kapitole pravého služebníka a jeho znaky. Když takto máme Boží standard, jsme schopni posoudit vážný odklon křesťanského vyznání, a zároveň zkoušet sebe, jak dalece my odpovídáme Božím myšlenkám.

Předně tedy jeho velkým cílem ve 3. kapitole je ukázat:

- že křesťanská společnost je epištolou (dopisem) Krista,
- jak se takovou stane skrze službu evangelia a
- jak je dopis udržován v čitelnosti, tak aby všichni lidé mohli číst Krista v Jeho lidu.

Verš 1: Dříve než bude mluvit o tomto velkém tématu, Pavel starostlivě ukazuje, že tak nečiní ze sobecké pohnutky. Falešní učitelé zpochybňovali jeho apoštolství, falešné učení zatemňovalo službu. To ho nutilo, aby hájil pravou službu a pravé služebníky. Ale když to činí, nedělá to proto, aby doporučil sám sebe, ani jako by hledal doporučení od Korintských, ani jako by potřeboval být jim doporučen.

Verš 2: Aby velmi jemným způsobem rozptýlil takové myšlenky, obrací se ke Korintským a jakoby říká: „Kdybychom se chtěli sami doporučovat, nemluvili bychom o své službě nebo o sobě, mluvili bychom o vás.“

„Vy,“ říká, „jste naším dopisem /epištolou/.“ Měli tak skutečné místo v jeho náklonnostech, že kdyby někdo zpochybňoval jeho apoštolství, byl vždy připraven ukázat všem lidem na korintské shromáždění jako na ty, kteří doporučovali jak jeho samotného, tak i jeho službu.

Verš 3: Ale jakým způsobem doporučovalo korintské shromáždění Pavla? Nebylo to v té míře, jak byli živým vyjádřením charakteru Krista, kterého Pavel kázal? Ve svém praktickém životě byli dopisem ve prospěch apoštola, protože byli dopisem, který všem lidem doporučoval Krista.

Pavel kázal Korintským Krista. Duch Boží užil tu službu, aby těmto korintským věřícím učinil Krista drahým – napsal Krista na jejich srdce. Kristus, napsaný na jejich srdce, se stal živě vyjádřený v jejich životech. Když byl Kristus vyjádřen v jejich životech, stali se Kristovými svědky – jakoby dopisem, který znají a čtou všichni lidé. Když doporučovali Krista, stali se dopisem, doporučujícím Pavla, tu vyvolenou nádobu, skrze kterou uslyšeli o Kristu.

Zde tedy máme krásný popis pravé křesťanské společnosti, složené z jednotlivých věřících, na jejichž srdci byl napsán Kristus. Ne inkoustem, ale Duchem živého Boha. Ne na kamenných deskách, ale na masitých deskách srdce. Jako mohli lidé kdysi číst deset přikázání na deskách z kamene, tak nyní mají číst Krista ve věřících. Avšak zákon, napsaný na citům nepřístupných kamenných deskách, tvoří svědectví o tom, co by lidé měli být, ale ponechává srdce nedotčené. Skrze službu evangelia píše Duch živého Boha Krista na srdce živých lidí jako svědků o všem, co Kristus je.

Křesťané někdy říkají: „Měli bychom být epištolami Krista!“ Ale apoštol neříká: „Měli byste být,“ ale: „Jste ... epištolou Krista.“

Potom, vzhledem k tomu, že korintské shromáždění bylo obnoveno do správného stavu, může dodat: „*To zjevné jest, že jste list Kristův.*“ Apoštol tak rozlišuje mezi „být epištolou Krista“ a „být zjevení“ jako taková epištola, známá a čtená všemi lidmi. Držení myšlenky, že bychom měli být epištolou Krista, nás povede k zákonickému zaměstnávání sebou samými, ale také k vyloučení díla Ducha živého Boha.

Skutečnost je ta, že se stáváme Kristovou epištolou ne vlastní snahou, ale skrze Ducha Božího, který píše Krista na naše srdce. Jestliže nejsme Kristovými epištolami, nejsme vůbec křesťany. Křesťan je člověk, jemuž se Kristus stal drahým skrze dílo Božího Ducha v srdci. Křesťana nevytváří prostě známost Krista hlavou, jakou může mít neobrácený člověk, ale Kristus napsaný

na srdce. Jako hříšníci objevujeme svoji potřebu Krista a jsme obtíženi svými hříchy. Nalézáme odpočinek, když zjistíme, že Kristus ve Svém smířcím díle zemřel za naše hříchy a že Bůh to dílo přijal a posadil Krista ve slávě. Naše náklonnosti jsou přitahovány k Tomu, skrze něhož nám bylo požehnáno: Stává se nám drahým. Tak je Kristus napsán na naše srdce.

Naší odpovědností není snažit se chodit dobře, abychom se stali epištolou, ale vzhledem k tomu, že jsme Kristovou epištolou, chodit dobře, aby mohla být čtena všemi lidmi. Je jasné, že jestliže někdo píše dopis, činí tak s výslovným úmyslem, aby byl čten. Je-li to doporučující dopis, má doporučit osobu v dopisu jmenovanou. Tak když Duch Boží píše Krista na srdce věřících, je to proto, aby se mohli společně stát doporučující epištolou k doporučení Krista světu okolo; aby svým svatým a odděleným chozením, svou vzájemnou láskou jedněch k druhým, svou pokorou a tichostí, svou jemností a milostí ukazovali krásný charakter Krista.

Všimněme si, že apoštol neříká, že jsou „epištolami“ Krista, ale že jsou „epištolou“ Krista. Vidí celou společnost svatých jako vyjadřující charakter Krista. Můžeme být správně pocvičeni, pokud jde o naše individuální chození, a přece být nedbalými nebo lhostejnými ke stavu shromáždění.

Tak tomu bylo s korintskými svatými. Oni skutečně chodili nepořádným způsobem. Ale jako výsledek apoštolova Prvního dopisu se očistili od zla, takže apoštol nejen může říci, že jako shromáždění jsou epištolou Krista, ale že jsou epištolou „*kteřou znají a čtou všichni lidé*“.

Žel, psaní se může stát nezřetelným, ale nepřestává být dopisem proto, že je pokařkané a rozmazané. Křesťané jsou často jako písmo na nějakém starém náhrobním kamenu. Jsou tam slabé náznaky nějakého nápisu; velké písmeno tu a tam má naznačovat, že kdysi na kámen bylo napsáno nějaké jméno. Ale je počasím tak setřené a jinak pošpiněné, že je těžké písmo rozluštit. Tak tomu, žel, může být s námi. Když Duch prvně napíše Krista na srdce, náklonnosti jsou vroucí a život jasně mluví o Kristu. Poněvadž písmo je čerstvé a jasné, je známé a čtené všemi lidmi. Ale jak jde čas, svět dokáže vklouznout do srdce a Kristus pomalu mizí ze života. Písmo se stává nejasným, až nakonec lidé vidí tolik světa a těla, že vidí v životě z Krista jen málo, pokud vůbec něco.

Nicméně přes všechna naše pochybení jsou křesťané epištolou Krista. A stále zůstává Božím velkým úmyslem, aby lidé poznávali charakter Krista v životě Jeho lidu. Tak jako na deskách z kamene mohli lidé za staré doby

číst, co Boží spravedlnost žádá od lidí pod zákonem, tak nyní v životě Božího lidu má svět čist, co Boží láska přináší člověku pod milostí.

Verš 4: Účinek jeho kázání, tak šťastně ukázaný ve změněném životě Korintských, způsobený Duchem, vede apoštola k tomu, aby mluvil o své důvěře ohledně své služby. Měl důvěru, že z Boží milosti, která mu byla dána skrze Krista, jeho službou byla pravda, kterou Duch mohl užít, aby dal život.

Verše 5 a 6: Současně je starostlivý, aby vyloučil jakoukoli vnitřní způsobilost v sobě. Když šlo o milost, která ho uschopňovala hlásat pravdu, byl cele závislý na Bohu. Jeho způsobilost byla z Boha, který učinil apoštoly způsobilými služebníky nové smlouvy.

Nová smlouva je nám oznámena skrze proroka Jeremiáše (Jeremiáš 31,31-34). Dvě velká požehnání nové smlouvy jsou odpuštění hříchů a známost Boha. Tato požehnání, stejně jako všechna ostatní, přicházejí k člověku na základě Kristovy krve; a tak Pán, když ustanovoval jídlo na památku, mohl říci: „*Tento kalich jest ta nová smlouva v mé krvi.*“ (Luk. 22,20)

Pravda, že svatí jsou epištolou, napsanou na srdce, v protikladu k písmu zákona na kamenných deskách, přirozeně vede apoštola k tomu, aby se zmínil o nové smlouvě, neboť v nové smlouvě je psáno také na srdce, jak čteme: „*Dám zákon svůj do vnitřností jejich a na srdci jejich napíši jej.*“ (Jer. 31,33) Ale ačkoli o sobě mluví jako o služebníkovi nové smlouvy, starostlivě dodává: „*ne litery, ale ducha*“. Píše pohanům, a takové by litera nové smlouvy jen „zabila“, jinými slovy: vyloučila by je z požehnání; neboť ve skutečnosti, pokud se týká litery, se nová smlouva vztahuje pouze na dům Izraele a Judy. Duch nové smlouvy, nebo požehnání, které má v mysli Bůh a o kterém smlouva mluví, je pro všechny lidi podle úkolu, který Pán dal Svým učedníkům, aby „*bylo kázáno ve jménu jeho pokání a odpuštění hříchů mezi všemi národy*“ (Lukáš 24,47).

Potom, přecházejí od ducha nové smlouvy k Duchu Svatému, apoštol říká: „*Duch oživuje.*“ Duch Svatý dává život dílem v duších, kterým jsou přivedeny k poznání Pána a k odpuštění svých hříchů (Židům 8,10-12).

Verše 7-11: Od tohoto bodu vykresluje apoštol v dlouhé vsuvce (verše 7 až 16) protiklad mezi starou a novou smlouvou. To bylo velmi potřebné, protože, jak jsme viděli ze závěrečného verše předcházející kapitoly, tam byli falešní učitelé, kteří kazili Boží slovo. Svatí tak byli v nebezpečí, že budou

odvedeni z půdy milosti do směsice zákona a milosti. Apoštol na konci kapitoly ukáže, že ve své duši můžeme být vědomě udržováni na půdě milosti jen tím, že budeme mít oči upřeny na Krista ve slávě, na Toho, skrze něhož k nám plyne všechna Boží milost.

Nejprve však mluví o charakteru staré smlouvy a jejím účinku na ty, kdo pod ni přicházejí. **Předně: Zákon je služba odsouzení a smrti.** Musíme mít na paměti, že zákon je „*svatý a spravedlivý a dobrý*“. Bylo to Bohem dané pravidlo pro jednání lidí na zemi, ale nikoli prostředek pro ukázání cesty k nebi. Ale zákon se obracel na člověka, který je hříšník. Ve výsledku prokázal, že člověk se dopouští hříchů, když mu zakazoval právě ty věci, které člověk činil. Nadto prokázal existenci zlé přirozenosti, která si přeje dělat právě tu věc, která je zakázaná. Když se devět přikázání vztahuje k vnějšmu jednání, pak zbývající jedno se obrací k vnitřním náchylnostem, neboť říká: „*Nepožádáš...*“ (2. M. 20,17) Člověk může být navenek ve svém chování bez výtky, ale použití tohoto zákona na jeho vnitřní myšlenky prokáže, že měl žádost, a proto porušil zákon.

Zákon tedy usvědčuje ze skutečných hříchů a prokazuje existenci zlé přirozenosti. Tak se stává službou odsouzení, a tím odsouzením je smrt. Svatý Boží zákon, když je použit na člověka, který je už hříšník, se pro něho musí stát službou odsouzení a smrti.

Za druhé: Zákon byl napsán a vyryt na kamenech. Zákon nenapsal nic na srdce lidí. Neřekl lidem přímo, co jsou, ale spíše, co by měli být jak ve svém srdci, tak i ve vnějším jednání. Nedotkl se jejich srdcí. Pověděl lidem, jaký by měl být jejich život, ale nedal jim život ani sílu ani novou přirozenost. Písmo na kamenech je dokonalým svědectvím o tom, co bych měl být jako Adamovo dítě, a to jak ve svých vztazích k Bohu, tak i k svému bližnímu. Jestliže však to je svědectví ke mně, je to také **svědectví proti mně**, neboť ukazuje, že nejsem tím, čím bych měl být. Písmo na kamenech říká: „*To čiň, a živ budeš.*“ Ale já vím, že jsem zákon nedodržel. Proto se zákon, vyrytý na kamenech, pro mne stává službou smrti.

Za třetí: Zákon pomíjí. Apoštol mluví o zákonu jako o „*věci pomíjející*“. Musí dát místo tomu, co zůstává. Byl přidán, dokud by nepřišlo Símě (Gal. 3,19). Prokázal naprostou zkaženost člověka, a tak připravil cestu pro to, aby Bůh zjevil Svoji milost. Když člověk byl plně ukázán, zákon udělal své dílo a dává místo milosti a pravdě, která přišla skrze Ježíše Krista.

Za čtvrté: Zákon byl uveden ve slávě. Abychom rozuměli výroku, že stará smlouva „byla uvedena ve slávě / „přišla skrze slávu“ – ČSP/“ (11. verš), musíme pamatovat, že sláva je ukázání Boha. Boží sláva vyhláší, co Bůh je. Také musíme mít na paměti, že zákon byl dán dvakrát a že apoštol se zmiňuje o druhém dání zákona. Při prvním Mojžíš sešel s hory s kamennými deskami ve své ruce, ale v jeho tváři nebyla sláva (2. M. 32,15). Byl to čistý zákon, který klade požadavky na člověka, nedoprovázený žádným zjevením Boží slávy v milosrdenství vůči člověku. Když se Mojžíš blížil k táboru, našel lid upadlý do modlářství, kterým porušil první přikázání. Přinést čistý zákon doprostřed takové společnosti by pro ně znamenalo okamžité zachvácení soudem. Mojžíš proto „povrhl z rukou svých desky a rozrazil je“ (2. M. 32, 19). Vchází do jejich středu bez těch dvou desek. Čistý zákon vůbec nikdy nepřišel do tábora.

Nato Mojžíš vystupuje na horu podruhé a prosí Boha za lid. Bůh na tyto prosby odpovídá v milosti a dává částečné zjevení o Sobě ve Svě dobrotivosti a milosti a milosrdenství. Je to krátký pohled na Jeho slávu: ne na zákon, žádající to, co by člověk měl být, ale na slávu, zjevující, co Bůh je. A tak „pomíjeje Hospodin tvář jeho, volal: Hospodin, Hospodin, Bůh silný, lítostivý a milostivý, dlouhočekající a hojný v milosrdenství a pravdě. Milosrdenství čině tisícům, odpouští nepravost a přestoupení i hříchy, a který nikoli neospravedlňuje vinného, navštěvuje nepravost otců na synech, a na synech synů do třetího i čtvrtého pokolení“ (2. M. 34,6.7). Zjevně to není čistý zákon; ani to není čistá milost – svrchovaná Boží milost zjevená v Kristu. Je to spíše Boží dobrotivost ve vládě, pod kterou je řečeno, že Bůh nikterak neospravedlňuje vinného, zatím co pod milostí Bůh může ospravedlnit bezbožného. Účinkem tohoto částečného ukázání slávy bylo, že když Mojžíš sešel podruhé z hory, jeho tvář zářila (2. M. 34,29-35). Ale lid nemohl snést odraz tohoto částečného zjevení Boží slávy v Mojžíšově tváři. Nemohli upřeně hledět na Mojžíšovu tvář kvůli slávě jeho tváře. Žádný člověk nesnese zjevení Boha, byť částečné, **jestliže je doprovázené zákonem**. Bylo řečeno, že v takových okolnostech „se buď budete snažit před Bohem skrýt, jako to udělal Adam v zahradě Eden, anebo se budete snažit skrýt před sebou Boha, jako to udělal Izrael, když žádal, aby Mojžíš kladl zástěru na svoji tvář“ (J. N. D.). Tak je ukázáno, že nemůžeme snést nejslabší svědectví o slávě Boha v Jeho svatosti, milosti a dobrotivosti, je-li doprovázeno požadavkem, že svým úsilím musíme odpovídat té slávě. Nikoli, čím více Boží slávy je zjeveno, pak

je-li doprovázena požadavkem, že jí musíme odpovídat, tím nemožnější je pro nás, abychom tu slávu snesli.

Když apoštol ukázal charakter a účinek zákona, předkládá rozdíl vůči službě milosti. Mluví o této službě jako o „*službě Ducha*“, „*službě spravedlnosti*“, službě, která zůstává, a nakonec jako o službě, která je nejen rozhojnila ve slávě, ale která trvá ve slávě (verše 8-11).

Služba Ducha. Zákon byl „*písmo Boží vyryté na deskách*“ z kamene (2. M. 32,16); evangelium je služba Ducha Božího, skrze kterou je Kristus napsán na srdce. Nadto existence, začátek a pokračování této služby Ducha závisí na slávě Krista. Sláva, v níž Kristus nyní je, je svědectvím o Božím nekonečném uspokojení v Kristu a Jeho díle. Bůh je tak plně uspokojen, že nyní je Člověk ve slávě – takový, jenž je dokonale vhodný pro plné zjevení Boha. Příchod Ducha je odpovědí na Jeho slávu. Poněvadž Kristus je ve slávě, Duch Svatý mohl přijít a působit v srdcích hříšníků, když jim ukazuje všechno, co Bůh je jako zjevený v Ježíšově tváři.

Služba spravedlnosti. Dále se učíme, že evangelium Kristovy slávy je „*služba spravedlnosti*“. Zákon byl službou odsouzení, protože žádal od hříšníka spravedlnost a odsuzoval ho pro jeho nespravedlnost. Evangelium místo žádání spravedlnosti od hříšníka vyhláší hříšníkovi Boží spravedlnost. Říká nám, že Kristus zemřel jako smíření za naše hříchy a že Bůh ukázal Svoje plné uspokojení s tím, co Kristus učinil, když Ho oslavil; a že nyní, skrze Krista, Bůh spravedlivě zvěstuje odpuštění hříchů světu hříšníků, a dále že může spravedlivě prohlásit za ospravedlněného hříšníka, který věří v Ježíše (Římanům 3,24.26). Tak nám evangelium Kristovy slávy nejen mluví o Boží lásce a milosti, ale vyhláší Boží spravedlnost.

Služba, která zůstává. V protikladu k zákonu je služba milosti tím, co zůstává. Zákon přistoupil, aby ukázal člověka. Byl jen proto, aby připravil cestu pro příchod Krista. Když Kristus přišel, máme Toho, jenž nikdy nepomine, Jeho sláva nepohasne, ani Jeho dílo neztratí svoji účinnost. Proto všechna požehnání evangelia slávy, která závisejí na slávě Krista, musejí být tak trvalá, jako je Kristus sám.

Služba, která trvá ve slávě. Zákon, který byl odstraněn, byl uveden s pohledem na slávu. To, co zůstává, je nejen mnohem slavnější, ale trvá ve slávě. Pro svoji existenci závisí na plném zjevení Boží slávy v Kristu. Když nyní Kristus a Jeho dílo dali plně uspokojující odpověď Boží slávě, může být Boží sláva plně zjevena v evangeliu slávy.

Verše 12 a 13: Když tedy vidíme požehnání služby evangelia, která nám dává trvalé místo ve slávě, můžeme mluvit s velkou smělostí. Nemusíme, tak jako Mojžíš, dávat přes slávu zástěru. Boží sláva v Jeho svatosti a lásce může být plně vyhlášena, poněvadž je ukázána v Ježíšově tváři. On zemřel, aby odstranil vše, co je v rozporu se slávou. Sláva na Mojžíšově tváři byla zastřena s tím výsledkem, že Izrael nemohl ani vidět míru slávy, ukázanou v zákoně, ani Krista – „skončení“, na které zákon ukazoval.

Verše 14-16: Myšlení Izraele bylo zatměno; a zůstává takovým až dodnes. Když četli zákon, nemohli vidět Toho, na kterého zákon ukazuje, kvůli nevěře svého srdce. Zástěra, která byla na Mojžíšově tváři, je nyní na srdci Izraele. Když se nakonec Izrael obrátí k Pánu, zástěra bude odejmuta. Tak je tomu s námi. Jen když se obrátíme k Pánu, shledáme, že slepota a tma našeho srdce odešly.

Verše 17 a 18: Když byla ukončena vsuvka veršů 7 až 16, pokračuje apoštol v předmětu 6. verše. Tam mluvil o duchu nové smlouvy, který je pro všechny, v protikladu k liteře, která omezuje novou smlouvu na Izrael.

Když nyní apoštol v tomto tématu pokračuje, říká: „*Pán je Duch.*“ Pravděpodobně, jak to klasičtí filologové ukázali, slovo Duch by mělo být v této větě psáno s malým písmenem místo s velkým. Velké písmeno se vztahuje k Duchu Svatému, a to se sotva zdá srozumitelné. (Viz W. Kelly: On Corinthians.) Význam by pak byl takový, že Pán Ježíš je duch, nebo podstata staré smlouvy. Všechny její formy, oběti a ceremonie byly různými způsoby předobrazy na Krista. Zákon měl stín budoucího dobrého, ale Kristus je podstata (Židům 10,1; Koloským 2,17). Nevěra nedovede vidět Krista ve všem Písmu, ale víra vnímá Pána v každé části Slova, a nikde jasněji, než ve stánku, jeho obětech a službách.

Apoštol potom přechází od mluvení o Pánu jako duchu, jako o dávajícím „pravý vnitřní význam toho, co je sdělováno“, k mluvení o Duchu Pána. Zde je bezpochyby správně užito velké písmeno, neboť všichni souhlasí s tím, že toto je Duch Svatý. Apoštol prohlašuje, že „*kde je Duch Páně, tam je svoboda*“. Ti, o nichž je zmínka ve verši 2,17, chtěli přivést svaté do otroctví zabývání se sebou samými. Duch přivádí do svobody obracením duše ke Kristu ve slávě. Takoví se nebojí slávy Pána. Mohou hledět na slávu, viděnou v Ježíšově tváři, bez zastření, neboť Ten, v jehož tváři sláva září, vyhověl nárokům slávy.

V hledění na Pána ve slávě je navíc proměňující moc, a tato proměňující moc je k dispozici pro všechny věřící – pro toho nejmladšího, stejně jako pro nejstaršího. „*My všichni*“ – nejen „my apoštolové“ – „*spatřující slávu Páně, jsme přetvářeni v týž obraz*“. Tato změna není způsobena naší vlastní snahou, ani vyčerpáváním se ve snaze být podobni Pánu. Ani to není snažením napodobit některého oddaného věřícího. Je to hleděním na slávu Pána. Na Jeho tváři není žádné zastření, a když na Něho hledíme, nejenže každé zastření tmy odejde z našich srdcí, ale mravně se budeme stávat stále Jemu podobnějšími, budeme proměňováni od slávy k slávě.

Takto Duch Svatý nejenom píše Krista na srdce, abychom se stali epištolami (dopisy) Krista, ale tím, že zaměstnává naše srdce Kristem ve slávě, nás přeměňuje ve Svůj obraz, a tak udržuje písmo jasným. Jsme nejenom epištolami Krista, ale stáváme se epištolami (dopisy), které **znají a čtou všichni lidé**.

Duch Svatý nás dále nezaměstnává naším svícením pro Krista. Mojžíš zahlédl Boží slávu a jeho tvář okamžitě zářila. Ale čteme: „*Nevěděl, že by se skvěla kůže tváře jeho.*“ (2. M. 34,29) Nezaměstnával se svou zářící tváří, nýbrž Boží slávou. Ta sláva je v Kristu, a jen když se Jím zaměstnáváme, budeme zrcadlit něco z Jeho slávy.

KAPITOLA 4

V kapitolách 4 a 5 apoštol přechází od služby evangelia k tomu, aby mluvil o služebnících Krista. To bylo potřebné vzhledem k tomu, že v křesťanském okruhu vystali mnozí, kteří kazili Boží slovo, ale byli tam také takoví, kteří napadali Boží služebníky, hledali příčinu proti nim a obviňovali je, že chodí podle těla. Takoví byli Istiví dělníci, proměňující se v apoštoly Krista (2. Kor. 10,2.3; 11,12.13). V protikladu k těmto Istivým pracovníkům nám apoštol v těchto kapitolách představuje znaky pravých Božích služebníků.

Verš 1: Apoštol měl službu Ducha a spravedlnosti, založenou na Kristu ve slávě, a když přijal milosrdenství k tomu, aby ji oznamoval přes všechno protivění se, může říci: „*Neoblevujeme.*“ Když Petr hleděl na Pána, mohl jít po vodě, jakkoli bouřlivé. Kdyby měl oko obráceno na vodu jakkoli klidnou, začal by se topit. Tak také apoštol s okem obráceným na Krista ve slávě a hledící na slávu Pána, může říci: „*Neoblevujeme.*“

Verš 2: A apoštolův život byl navíc v souladu s jeho službou. Nedovolil ve svém životě žádné skryté věci hanby, když kázal evangelium, které je odsuzovalo. Nechodil v klamu, jako někteří, o kterých mluví o něco dále jako o „*Istivých dělnících*“. Nesnažil se sloužit svým vlastním cílům nebo se sám vyvyšovat, když zaujímal místo služebníka Pána.

Ani nefalšoval Boží slovo. Nedělal žádný pokus ohýbat Boží slovo, aby vyšel vstříc lidským teoriím, ani mu ubírat ostří, aby šetřil tělo. Neskrýval jeho velmi jasné výroky, ať už ukazovaly naprostou zkázu a odsouzení člověka nebo plnost Boží milosti.

Lidé nemohli najít žádnou omluvu pro odmítnutí evangelia, které Pavel kázal, kvůli něčemu v jeho životě, co by uráželo svědomí, kvůli nějaké nízké pohnutce v kázání nebo kvůli tomu, že by zadržoval nebo převracel pravdu. Žel, u korintských svatých tomu bylo úplně jinak. Jak První epištola ukazuje, dovozovali mnoho skrytých věcí hanby. Duch stranickosti mezi nimi vedl k tomu, že chodili v klamu. Někteří také falšovali Boží slovo a popírali dokonce i vzkříšení. Chodili takovým způsobem a nakládali s Božím slovem tak, že to bylo urážkou přirozenému svědomí. Právě Boží služebníci se doporučovali svědomí lidí, takže lidé museli uznat, že v Božích očích jednají správně. Lidé nebyli připraveni následovat Pána, ale museli uznat, že v Něm nenalezli žádnou vadu.

Verše 3 a 4: Vzhledem k tomu, že apoštolův život byl v souhlasu s jeho kázáním a že evangelium, které kázal, bylo plné, nepokažené předkládání Božího slova, může říci: „*Pakli zakryté jest evangelium naše, před těmi, kteří hynou, zakryté jest.*“ U Pavla nebylo žádné zastření – nic, co by zatemnilo svědectví – ani v kázání ani v kazateli. Vydával pravdu tak čistě, jak ji přijal. Jestliže při takové službě bylo evangelium zavrhováno, bylo to proto, že na srdcích posluchačů bylo zastření nevěry. Satan, bůh tohoto světa, použil nevěru lidí k oslepení jejich myslí proti světlu evangelia slávy Krista. Pro takové lidi byl výsledek osudný. Ponechal je v jejich ztraceném stavu. Jak kdosi řekl: „Není to jen, že jim je Satan zatemní, ale je to jejich vlastní nevěra, která je přivádí pod moc Satana.“

V našem životě mohou být nesrovnalosti, které působí újmu evangeliu, které je kázáno. A evangelium, které my kážeme, může být spojeno s nedokonalostí, takže bychom nemohli jistě říci o nikom, kdo slyší a odchází, aniž

by byl zachráněn, že skutečně odmítl evangelium. Mezi slyšením a odmítnutím je velký rozdíl. Ten, kdo slyší evangelium, může přijít a slyšet je znovu a být zachráněn.

Kromě toho evangelium, které Pavel kázal, bylo, že Kristus nejenom zemřel a byl vzkříšen, ale že je oslaven – „*evangelium slávy Kristovy*“. To neznamená jen to, že Kristus je ve slávě, ale že je oslaven Ten, který Boha plně zjevil. Je to věčné svědectví o Božím nekonečném uspokojení v Kristu a Jeho dílu, stejně jako o místu přijetí a přízně věřícího a o spravedlivém základu zvěstování hříšníkům odpuštění a spasení.

Verš 5: Když apoštol předložil způsob kázání a evangelium, které kázal, může pravdivě říci: „*Ne sami sebe kážeme.*“ Když světlo evangelia slávy Kristovy zasvítilo do jeho srdce, poznal svou vlastní nicotnost. Zjistil, že přes všechny své výsady pod zákonem, jimiž se chlubil, byl ztracen, a přes všechno své nepřátelství ke Kristu a Jeho lidu, byl milostí spasen. Potom už nemohl mluvit o sobě, ale jen o Kristu Ježíši, **Pánu**; o sobě samém jen jako o **služebníkovi**. Hrdý farizeus se pro Ježíše stává služebníkem těch, které kdysi pronásledoval.

Tato služba mohla skutečně zahrnovat utrpení všeho druhu a vést k tomu, že mu nerozuměli a někdy ho zanedbávali nebo se mu protivili i sami svatí, a přece pro Ježíše to vše strpěl. Osobní zájmy, časný zisk, vyvyšování sebe a chvála od lidí, to vše ztratil ze zřetele v radosti, že slouží pro Krista. Jak pravdivě mohl říci: „*Ne sami sebe kážeme.*“

Verš 6: Tato velká změna v srdci apoštola byla uskutečněna Božím působením, když světlo Boží slávy v Ježíšově tváři zasvítilo do jeho temné duše, tak jako skrze Boží slovo fyzické světlo rozptýlilo temnotu, když Bůh formoval zem pro člověka. Zasvěcení světla do apoštolova srdce bylo nejenom pro jeho vlastní požehnání, ale také pro „*osvícení známosti*“ evangelia slávy Krista pro druhé.

Verše 7-9: Ve verších, které následují, mluví apoštol o nádobě, kterou Bůh užívá ve Svě službě. Andělé jsou služebníci, ale jsou pominuti. Učíme se, že Bůh zvolil pro Svou službu lidi s těly, která podléhají utrpení, zkáze a smrti. Poklad je tak umístěn v hliněných nádobách. Lidé často kladou své poklady do velmi cenných schránek; a někdy schránka zastíňuje drahokam. Bůh klade Svůj poklad do hynoucích, křehkých nádob z hlíny. Takto dělá všechno

z pokladu na jedné straně, a nepřevýšenosti Své moci na druhé straně. Jak dokonalé v moudrosti jsou všechny Boží cesty! Kdyby Bůh vložil tento poklad do slavných andělů, kteří jsou mocní v síle (Žalm 103,20), nebyl by člověk upoután slávou nádoby spíše než slávou pokladu?

A jaký prostor by zde byl pro ukázání Boží moci na duchovní bytosti, která je mocná v síle? Jistě bychom si mohli myslet, že hliněná nádoba by byla překážkou k vyzařování světla. Ale právě ta slabost nádoby se jen stává příležitostí ke zjevení vyvýšenosti Boží moci. Jestliže světlo svítí z ubohého, slabého člověka, je zjevné, že moc je z Boha. Jestliže dva neučení a nevědomí rybáři mohou zcela uzdravit chromého člověka a kázat tak, že pět tisíc lidí se obrátí tváří v tvář všemu protivení se náboženských vůdců a společenských vládců tohoto světa, je zřejmé, že jsou udržováni nějakou převyšující mocí – mocí, která je větší než všechny moci, které se staví proti nim. Touto mocí je mocná Boží síla, přítomná Jeho lidu skrze Ducha Svatého.

Hliněná nádoba, z níž září světlo, se zdá být narážkou na Gedeona a jeho tři sta následovníků. Měli vzít „*prázdné džbány a pochodně ve džbánech*“. Potom, v pravou chvíli, zatroubili na své trubky, rozbili džbány a světlo zasvítilo (Soudců 7,16-20). Prázdna nádoba, do které bylo vloženo světlo, byla v jednom smyslu překážkou ke svícení světla. Tak musela být nádoba rozbita. V této kapitole nám je dovoleno vidět tísnivé okolnosti, které mohou přijít na vnějšího člověka, aby bylo ukázáno, že jestliže vnější člověk hyne, je to proto, aby byla zjevena Boží moc a aby světlo svítilo.

Kdyby byl poslán k této službě anděl, nemohl by být znepokojován nebo zmaten nebo pronásledován, neboť by neměl tělo, které by mohlo být dotčeno okolnostmi. Svědectví, vydané andělem, by bylo svědectví, vydané neodolatelou mocí, jak tomu skutečně bude v ještě budoucím dnu, o kterém mluví Zjevení. Svědectví, vydávané člověkem s křehkým tělem, je svědectví, vydávané v okolnostech slabosti. Nicméně, ta slabost jen ukazuje nadřazenou velikost Boží moci.

Pavel měl těžkosti na všech stranách; toto byla hliněná nádoba. Ačkoli v těžkostech, nebyl stísněn; toto byla Boží moc. Byl zmaten – hliněná nádoba; ale jeho cesta nebyla zcela uzavřena – Boží moc. Byl pronásledován – hliněná nádoba; ale ne opuštěn – Boží moc. Byl snížen – hliněná nádoba; ale ne zkažen – Boží moc.

Verše 10-12: Ve všech těchto trápeních nosil v těle umírání Ježíše, aby také Ježíšův život byl zjeven. Je dobré poznamenat, že apoštol neříká smrt Ježíše. Kristova smrt jistě postavila věřícího mimo moc smrti a soudu na zcela nové místo před Bohem v Kristu. Zde však apoštol nemluví o Ježíšově smrti, která způsobila před Bohem smíření, ale o Ježíšovu umírání jako svatého mučedníka, trpícího z rukou lidí. Když zmíral na kříži, byl předmětem pohany a utržení od lidí – byl Ten, na kterého lidé vršili každou urážku a pohanu. Nemůžeme sdílet smířící utrpení Jeho smrti pod Boží rukou, ale můžeme svou mírou mít podíl na mučednických utrpeních, když zmíral v rukách lidí.

Když Pavel takto vydával věrné svědectví o Kristu, musel se určitou mírou setkávat s tím, s čím se Pán setkal v plnosti, když umíral. Pavlovo tělo bylo ustavičně poddáno umírání s tím požehnaným výsledkem, že v jeho těle byl zjevován Ježíšův dokonalý život. Mučednická utrpení Pána nevyvolala z Jeho rtů žádné reptání, žádnou žalobu; naopak vyvolala nekonečnou lásku Jeho srdce a vedla Ho k tomu, aby se modlil za své vrahy.

Podle tohoto dokonalého vzoru se utrpení a pronásledování, jimž byl apoštol ve svém těle vystaven, stala příležitostí, aby ukázal milosti Ježíšova života. Jestliže apoštol byl ustavičně vydáván na smrt, nebylo to kárání kvůli něčemu, co v jeho životě potřebovalo opravu. Nebylo to kvůli němu, ale kvůli Ježíšovi, aby také Ježíšův život byl zjeven v jeho smrtelném těle. Zatímco Pavel trpěl utrpení smrti, jiní viděli blaženost života; jak může říci: „*A tak smrt v nás moc provodí, ale ve vás život.*“

Verš 13: Apoštol přechází k tomu, aby mluvil o moci, která ho na jeho straně udržovala ve všech těchto zkouškách. Byla to moc **víry**. Byl to týž duch víry, který udržoval žalmistu, když ho obklíčily bolesti smrti a byl velmi zarmoucen, neboť řekl: „*Ustavičně choditi budu před Hospodinem v zemi živých.*“ Potom nám říká, proč uprostřed smrti může mluvit o životě: „*Uvěřil jsem, proto i mluvil jsem.*“ (Žalm 116,3.9.10)

Verš 14: Dále nám apoštol říká, co udržovalo jeho víru. Měl před sebou velkou Boží moc, která vzkřísila Krista z mrtvých. Vírou věděl, že stejná moc je i vůči němu a vzkřísí ho s Ježíšem a postaví ho před Ježíše ve společnosti žijících i proměněných svatých. Tak mohl denně čelit smrti, udržován vírou v Boha vzkříšení.

Verš 15: Všechny tyto zkoušky a zkušenosti, kterými apoštol procházel, byly nadto pro církev a k Boží slávě. Jeho zkoušky nebyly jen pro jeho dobro, ale pro dobro všech. Tímto způsobem milost, daná jednomu, se rozhojňuje ke všem a dává příčinu k děkování od mnohých k Boží slávě.

Verš 16: Jestliže Boží sláva byla zajištěna apoštolovými zkouškami, on ne-umdlával. Nicméně ten vnější člověk – člověk, který je v dotyku s tímto je-vištěm – se ruší pod tlakem zkoušek, pronásledování, nemocí a věku. Vnitřní člověk – člověk v dotyku s duchovními, neviditelnými věcmi – je obnovován den co den. Ve vnitřním člověku je duchovní růst. Právě ty zkoušky a ne-moci, které oslabují a porušují tělo, se stávají příležitostí k posilnění a obno-vení ducha.

Verš 17: Vzhledem k tomu, že ve zkouškách a utrpeních je vnitřní člověk obnovován, považuje apoštol přítomná soužení za „*lehká*“ a trvající jen „*na chvíli*“ a působící k dobrému. Tyto momentální zkoušky budou mít věčnou odpověď. Soužení jsou časná, lehká a pokořující, ale působí „*věčné břímě slávy*“.

Avšak uprostřed zkoušek jsme udržováni bez umdlení, jen když hledíme ne na věci, které se vidí, ale na ty, které se nevidí. Viditelné věci jsou jen pro čas; věci, které se nevidí, jsou věčné.

Předcházející kapitola se končila hleděním na slávu Pána. Tato kapitola se končí hleděním na neviditelné věci. Tam věřící hleděním na Krista ve slávě odráží Krista a je udržován jako Kristova epištola, známá a čtená všemi lidmi. Zde je udržován uprostřed zkoušek hleděním na neviditelné a věčné bře-meno slávy, která ještě přijde.

V průběhu kapitoly vidíme krásné ukázání pravého služebníka, viděného jako nádobu Páně. My někdy mluvíme o tom, že jsme kanály (potrubím) po-žehnaní, ale mluví takovým způsobem někdy Písmo? Kanál je pouze vedení, kterým něco protéká, nic nepodržuje. Nádobu obsahuje něco a musí být na-plněna, dříve než může udělovat druhým.

Předně vidíme, že nádoba musí být pro užití Pánem **čistá nádoba** – oddě-lená od věcí hanby (verš 2).

Za druhé musí být nádoba **vyprázdněna**. Všechno, co je z nás samých, musí být dáno stranou, aby Kristus mohl mít Svě pravé místo jako „Pán“, a my své místo jako „služebníci“ (verš 5).

Za třetí musí být nádoba **naplněna**. Světlo Krista ve slávě musí plnit naše srdce, abychom mohli být Kristovými svědky (verš 6). Štěpán se stal obdivuhodným svědkem Krista, když, naplněn Duchem Svatým, „*pohleděv do nebe, užírl slávu Boží a Ježíše stojícího na pravici Boží*“ (Sk. 7,55).

Za čtvrté musí být nádoba **rozbita**, aby se zjevila Boží moc. Jsme jen hliněné nádoby, a právě slabost těla se stává příležitostí pro ukázání Boží moci (verše 7-9). Jak pozoruhodně byla Boží moc ukázána ve Štěpánovi, když kameny rozbíjely hliněnou nádobu!

Za páté: Když je nádoba rozbita, **svítí ven světlo** (verše 10-12). Jestliže rozsudek smrti je udržován na všem, co jsme v těle, Ježíšův život svítí ven. Když Štěpán byl doslovně „*vydán smrti pro Ježíše*“, byl také zjeven Ježíšův život; neboť on se modlil za své vrahy, tak jako to činil Kristus, a poroučel svého ducha Pánu, jako Pán poroučel Svého ducha Otcí.

Za šesté: Když světlo Ježíšova života svítí z hliněné nádoby, stává se **nádobou pro Boží slávu** (verš 15).

Za sedmé: Ten, kdo užívá nádobu pro Boží slávu, bude mít požehnané vědomí o tom, že **jde k „věčnému břemeni slávy“** (verš 17).

KAPITOLA 5

V minulé kapitole jsme se dověděli, že apoštol byl od umdlévání pod svými mnohými zkouškami zachováván hleděním za viditelné věci k neviditelným věcem věčnosti. V 5. kapitole máme výsadu dovědět se něco o blaženosti těchto věčných věcí. Hledíme do „nebe“, abychom viděli, že tam je tělo slávy, které očekává každého věřícího; že budeme u Pána (verš 8); a že budeme mít podíl na novém stvoření, ve kterém „*staré věci pominuly*“ a „*všechny věci se staly novými*“ (verš 17).

Verše 1-4: Užitím obrazu domu (příbytku) proti sobě apoštol staví tato smrtelná těla, ve kterých přebýváme, a těla slávy, která jsou pro nás připravená. Naše přítomné přebývání je zemské, z člověka, časné a smrtelné. Naše tělo slávy je „*z nebe*“, „*od Boha*“, věčné a nesmrtelné. S důvěrou, kterou dává víra, může věřící bez stínu nejistoty říci: „*Víme*“, že tento požehnaný podíl nás očekává, když budeme osvobozeni od těchto smrtelných těl. Když nám je tento podíl zajištěn, apoštol může dvakrát říci: „*Vzdycháme*“

(*Ikáme*). “Když máme před svými zraky slávu nového těla, vzdycháme s vážnou touhou je obléci. Protože cítíme břemeno, které tlačí na smrtelné tělo, lkáme s touhou, abychom je svlékli. Když byl Pán na této zemi, vzdychal, poněvadž cítil trápení, která přišla na ty, kteří Mu náleželi a byli v těchto smrtelných tělech (Jan 11,33.38). Bůh dovoluje vzdychání, ale nikdy ne reptání.

Až budeme oblečeni tímto slavným tělem, nebudeme nalezeni „nazí“, jako když Adam padl a byl vystaven soudu. Ani apoštol si nepřeje smrt jako takovou. Nežádá být pouze svlečen, a tak uniknout přítomným zkouškám, jakkoli to bude požehnané. Touží po plné blaženosti toho, že bude mít nové tělo. Těší se na uchvácení, kdy těla živých věřících budou proměněna v těla slávy bez toho, že by prošla smrtí; neboť zde nemluví o porušitelnosti, oblékající neporušitelnost (1. Kor. 15,52.53), ale o tom, že smrtelné tělo, oblékne nesmrtelnost, a tak bude „*pohlaceno životem*“.

Verš 5: Tento požehnaný podíl bude zcela výsledkem Božího díla. On nás připravil pro toto tělo nového stvoření. A abychom už nyní mohli vcházet do požehnání budoucnosti, dal nám závdavek Ducha.

Verše 6-8: Když skrze závdavek Ducha vcházíme do tohoto slavného výhledu, jsme „*vždycky doufanlivé myslí /plni důvěry/*“. Jestliže jsme ještě přítomni v těle, a tak nepřítomni u Pána, jsme plni důvěry, neboť chodíme vírou, ne viděním. Budeme-li povoláni projít smrtí, dříve než Pán přijde, „*doufanlivé myslí jsme*“, neboť to bude znamenat blaženost toho, že budeme „přítomni u Pána“.

Verš 9: Praktický výsledek toho, že vcházíme do požehnání podílu, který leží před námi, je, že nás učiní horlivými, abychom „*se líbili*“ Bohu ve všem svém chození a cestách nejenom v budoucnosti, ale i během doby, kdy ještě nejsme u Pána. Můžeme skutečně ukazovat mnoho horlivosti ve snaze žít způsobem, který se líbí nám samým, nebo když se chceme líbit druhým. Ale uděláme dobře, když se budeme ptát sami sebe, zda jsme horliví ve všech svých myšlenkách a slovech a chození a cestách proto, abychom se líbili Bohu!

Verš 10: Zmínka o našem chození vede apoštola k tomu, aby mluvil o naší odpovědné cestě a o tom, co jsme dělali my, v protikladu k tomu, co působil

ve Svě svrchovanosti Bůh. Tak hledí kupředu k soudné stoličce Krista, která leží na konci naší odpovědné cesty. Říká: „*Všichni my zajisté ukázati se musíme /musíme být zjeveni/ před soudnou stolicí Kristovou.*“ Podle souvislosti se zdá, že apoštolův výrok je všeobecný, zahrnující věřící i nevěřící. Ale vzhledem k tomu, že tam budou věřící, neříká: „*Všichni musíme být souzeni*“, ale: „*Všichni musíme být zjeveni.*“ Snad z téhož důvodu nemluví o soudu osob, ale o „*věcech činěných v těle*“. Pánova vlastní slova nám říkají, že věřící „*na soud nepřijde*“ (Jan 5,24). Opět pamatujme, že k soudné stoličce dospějeme po příchodu Krista, při kterém budeme proměněni v „*obraz toho nebeského*“. Když budeme stát u Kristovy soudné stolice, budeme mít tělo slávy jako Kristus; budeme jako Soudce.

U věřících to budou naše skutky, věci učiněné v těle, jak dobré, tak i zlé, co bude prohlédnuto. Kolik selhání, jakož i dobrého v našem životě, jsme zcela zapoměli, anebo jsme nikdy nepoznali, ale potom bude vše připomenuto, takže budeme znát, tak jak jsme známi. Nebude výsledkem to, že se prohloubí ocenění lásky a milosti, která na jedné straně už jednala se vším naším zlým a bezpečně nás přivedla domů přes naše mnohá selhání, a na druhé straně odmění ten nejmenší skutek, který měl za pohnutku Krista? Kdyby všechno z minulosti nebylo připomenuto, ztratili bychom, jak jeden řekl, „materiál pro píseň chvály, kterou budeme věčně zpívat“. Zjevení u Kristovy soudné stolice není proto, aby nás učinilo vhodnými pro slávu, ale umožní nám, abychom se ze slávy těšili plnou mírou.

Verš 11: Apoštol dále mluví o přítomném účinku známosti, že všichni musíme být zjeveni před Kristovou soudnou stolicí. Ačkoli i věřící i nevěřící budou stát před soudnou stolicí Krista, víme z jiných míst Písma, že to bude ve zcela různé době a s rozdílnými cíli. Pro nevěřící bude den zjevení dnem hrůzy, neboť bude znamenat nejen zjevení skutků, ale soud nad nimi samými. Apoštol, který to ví, přesvědčuje lidi, aby utekli před budoucím soudem.

Dále bude důsledkem známosti, že budeme zjeveni u Kristovy soudné stolice, to, že se budeme snažit být „*známí /zjevní/ Bohu*“ už nyní, a tak budeme žít a chodit v přítomnosti Toho, jemuž jsme plně známi. Nadto má apoštol důvěru, že když tak chodí před Bohem, bude zjevovat chození vůči svatým, které bude schváleno jejich svědomím.

Verš 12: Když bude jeho život takto mluvit, nebude zde žádná potřeba, aby sám sebe doporučoval. Apoštol věřil, že jeho život jim dá důvod, aby se jím chlubili, a tak dali odpověď těm, kteří se chlubili vnějším zjevem před lidmi, a přitom jim chyběly čisté a skryté pohnutky srdce před Bohem.

Verše 13 a 14: V protikladu k těm, kteří se nechlubí v srdci, ale vnějším zdáním, byl apoštol veden božskými náklonnostmi, které ho pozvedaly tak, že byl mimo sebe v radosti ze všeho, co Bůh je, a přece ho činily hluboce střídavým, pokud se týká svatých. Ale ať mimo sebe nebo střídavý, byla to Kristova láska, která ho nutila. Tato láska byla ve vši své plnosti zjevena na kříži. Tam Kristus zemřel za všechny. To je svědectví o Kristově lásce ke všem, jakož i o hluboké potřebě všech. Pavel byl tedy ve svém kázání světu veden jak hrůzou Páně, tak i nutící Kristovou láskou.

Tak je před námi v těchto zpytujících verších praktický účinek toho, že víme, že se všichni musíme zjevit před soudnou stolicí Krista:

Předně, pokud jde o svět, je apoštol veden k tomu, aby „*přesvědčoval lidi*“.

Za druhé, pokud jde o něho samého, vede ho to, aby chodil jako před Božíma očima, jsa Jemu zjevný.

Za třetí, pokud se týká svatých, vede ho to, aby chodil způsobem, který ho doporučí jejich svědomí.

Proto ve svém chození a cestách bral v úvahu potřeby světa, Boží bázeň a svědomí svatých.

Verš 15: Apoštol dále mluví o Kristově lásce jako o pohánějící moci nového života věřícího. Jestliže Kristus ve Svě velké lásce za nás zemřel a opět vstal, pak se pro nás sluší, abychom už déle nežili sobě, ale „*Jemu*“.

Verše 16-18: Ale jestliže Kristus zemřel a opět vstal, pak je Někým, jehož už nemůžeme znát na zemi a v těle, ale jako Toho, který má oslavené tělo na naprosto novém místě ve slávě. To apoštola vede k tomu, aby mluvil o „*novém stvoření*“. Smrt je koncem starého stvoření a vzkříšení je začátkem nového. Ve starém stvoření byl nejprve stvořen materiální svět, a potom Adam, hlava toho stvoření. V novém stvoření přichází nejprve Kristus, Hlava, potom ti, kteří jsou Kristovi (srovnej s 1. Kor. 15,23); a nakonec tu budou nová nebesa a nová země, kde „*staré věci pominuly*“ – hřích, zármutek, trápení, slzy a smrt – kde všechny věci jsou nové, a „*všechny věci jsou z Boha*“.

Poněvadž na tomto krásném jevišti jsou všechny věci z Boha, všechny věci budou odpovídat Bohu, a tak to bude výjev, na kterém Bůh může spočinout s dokonalým uspokojením. Bůh nyní se Sebou skrze Ježíše Krista smířil věřící. Kristovým dílem jsme postaveni před Boha v Kristu, osvobozeni od odpaty za hřích, jsme ve vši přízni, která spočívá na Kristu ve slávě, a Boží láska je rozlita v našich srdcích.

Když jsme smířeni, může apoštol říci, že je nám dána služba smíření, s kterou můžeme jít ke světu. Když zde byl Kristus, Bůh byl v Kristu, zvěstujícím Boží lásku a milost. Ale Kristus byl zavržen a odešel ze světa. I když tomu je tak, tu během doby Jeho nepřítomnosti posílá Boží milost Svě služebníky jako vyslance pro Krista, snažně prosící na místě Krista ubohý svět, aby se nechal smířit s Bohem.

Věřící je smířen a ví, že to bylo způsobeno smrtí Krista. On byl na kříži učiněn tím, čím jsme my byli před Bohem, abychom se my mohli stát tím, čím On je ve slávě před Bohem, a tak být učiněni dokonale vhodnými pro Boha. Při pohledu na přicházející soud apoštol „přesvědčuje“ lidi; při pohledu na Boží milost, která zvěstuje dílo smíření, „prosí“ lidi. Jestliže lidé odmítají milost, která smiřuje, nezbyvá pro ně nic jiného než hrůza soudu.

Shrneme velké pravdy, které jsme měli před sebou v této kapitole:

- 1) Dům (příbytek), který je z nebe, nás osvobozuje od strachu ohledně toho, co může přijít na tato těla, dokud jsme zde dole (verše 1-8).
- 2) Soudná stolička Kristova nás vede k tomu, abychom se snažili být příjemní Kristu a abychom přesvědčovali lidi (verše 9-12).
- 3) Kristova láska nás nutí, abychom žili Jemu a ne sobě samým (verše 13-15).
- 4) Nové stvoření nás osvobozuje od toho, abychom znali lidi podle těla (verše 16 a 17).
- 5) Smíření nás vede k tomu, abychom snažně prosili druhé, aby se dali smířit s Bohem (verše 19-21).

KAPITOLA 6

Verš 1: V závěru 5. kapitoly nám apoštol říká, že snažně prosí hříšníky, aby byli smířeni s Bohem. Tato kapitola začíná výzvou ke svatým a snažně je

prosí, aby nebrali Boží milost nadarmo. V tomto napomenutí není obsažena myšlenka zpochybňování bezpečnosti věřícího, ani náznak, že jednou přijatá milost může být ztracena. Souvislost ve 3. verši jasně ukazuje, že to je výzva těm, kteří přijali Boží milost, která přináší spasení, aby se ve svém praktickém životě vyvarovali všeho, co není v souladu s touto milostí. To je napomenutí, na které když všichni dbáme, činíme dobře, ale které má zvláštní použití na ty, jejichž chování je vystavovalo přísnému pokárání.

Verš 2: Aby ukázal velikost Boží milosti, která vyhláší spasení světu hříšníků, cituje apoštol z Izaiáše 49. V tomto proroctví se učíme, že ačkoli Kristus je člověkem zavržen, tu přece je Bůh oslaven v Kristu a Kristus je slavný v Hospodinových očích (verše 3-5). Potom, když Bůh je oslaven, se učíme, že Bůh v budoucnosti obnoví Izrael a požehná pohanům, když spasení bude přineseno až do končin země (verš 6). To vede k oddílu citovanému apoštolem, který nám říká, že všechno toto požehnání přichází skrze Krista, když Ten byl Bohem slyšen, přijat a bylo mu pomozeno (verš 8). Na základě všeho, co Kristus je a co učinil, je kázána Boží milost pohanům během doby, kdy Kristus je přijatý Člověk ve slávě a věřící jsou přijati v Něm. Tak Boží milost uvádí den, ve kterém je hříšníkům hlášáno spasení.

Verš 3: Jak důležité je potom, aby v tento den spasení ti, kteří přijali milost, nedovolovali ve svých životech nic nepatřičného, co by vedlo k pohoršení ty, jimž je milost zvěstována, nebo neuvádělo kázání v porouhání. Křesťanství se má stávat známým nejen vyhlášováním velkých pravd, ale také změněným životem těch, kteří pravdy káží.

Verš 4: Apoštol je v pozoruhodném oddílu veden k tomu, aby ukázal život, kterým on sám a jeho spolupracovníci ve zkouškách a protivenství žijí, který nejenže nepřinášel žádnou pohanu na službu, ale zjevoval mravní vlastnosti, jež doporučovaly služebníky.

Apoštol nejprve mluví o tísnivých okolnostech, které jsou obecné lidem: o „*utištěních*“, která se dotýkají těla; o „*nedostacích*“, které vyvstávají z denních potřeb; a o „*úzkostech*“ plynoucích z nedostatku zdrojů pro pokrytí těchto potřeb. To všechno jsou věci, ve kterých jednal s „*trpělivostí*“ či „*vytrváním*“, které doporučovaly služebníky.

Verš 5: Za druhé se doporučovali trpělivostí, s kterou jednali ve zvláštních zkouškách, které na ně přišly jako na služebníky Pána – rány, vězení a nepokoje.

Za třetí se doporučovali trpělivostí, s níž snášeli všechny zkoušky ve spojení s dílem Pána a lidem Pána – práce, bdění a pústy.

Verše 6-10: Za čtvrté se tito služebníci doporučovali zjevováním některých milých mravních vlastností, které vyznačovaly Krista na Jeho cestě tímto světem – čistoty, známosti, dlouhočekání a dobrotivosti.

Za páté se také doporučovali mocí a pohnutkami, které je vedly v jejich službě. Ta byla vykonávaná ne v těle, ale „*v Duchu svatém*“; ne ve zlé vůli a závisti, ale „*v lásce*“; ne podle lidských úvah, ale „*v slovu pravdy*“; ne v lidské síle, ale „*v moci Boží*“.

Za šesté se doporučovali životem v praktické spravedlnosti ve vztahu k lidem na všechny strany, ať s nimi bylo nakládáno se ctí nebo v necti, a skrze zlou pověst i dobrou pověst. Tak měli brnění spravedlnosti a byli ozbrojeni proti každému útoku nepřítele.

Za sedmé se doporučovali jako Boží služebníci tím, že svou mírou šli po cestě, po níž šel Kristus v dokonalosti. Ve světě, jako je tento, bude někdy s pravým Božím služebníkem od některých lidí jednáno jako se svůdcem, od druhých jako s pravdivým. Tak tomu bylo s Pánem, neboť někteří se odvažovali říkat: „*Svádí zástup*“, zatím co druzí řekli, že „*dobrý jest*“ (Jan 7,12). S Pánem na jeho cestě jednali jako s „*neznámým*“, neboť farizeové řekli: „*Tento pak nevíme, odkud jest*“, zatím co člověk, kterému Pán otevřel oči, mohl říci: „*Víme*“, že je „*od Boha*“ (Jan 9,22-33). I On také vždy znovu hleděl smrti do očí, a přece žil (Lukáš 4,29.30; Jan 8,59). Na těchto cestách není učedník nad svého Mistra, ani služebník nad svého Pána. Pro učedníka je dosti, aby byl jako jeho Mistr, a pro služebníka, aby byl jako jeho Pán.

My se na své cestě musíme navíc setkávat s tím, co bylo pro Pána neznámé. Aby naše nohy byly udržovány na cestě, musíme snad být prováděni kázní těžkých okolností, ačkoli není dovoleno, abychom byli zabiti. V takových zkouškách se služebníci Pána mohou osvědčit svým poddáním se, tak jako Job mohl ve své velké zkoušce říci: „*Hospodin dal, Hospodin též odjal. Bud' požehnáno jméno Hospodinovo.*“ (Job 1,21) Takové jednání Pána nás připraví pro to, abychom nějakou mírou vstoupili do zkušeností Pána, jenž byl skutečně Muž bolestí, a přece se skrytým zdrojem radosti (Lukáš 10,21). On

se také stal chudým proto, abychom my Jeho chudobou zbohatli (2. Korintským 8,9); a procházel tímto světem jako nic nemaje, a přece jako vlastník všech věcí. Neměl peníze na zaplacení daně, a přece mohl přikázat rybě z moře (Matouš 17,24-27).

A tak ať v okolnostech, jimiž procházeli, nebo ve zkouškách, s nimiž se setkávali, v duchovních cvičeních, která jejich služba zahrnovala, v mravních vlastnostech, které zjevovali, v praktické spravedlnosti, která je vyznačovala, nebo v cestě, po níž šli v následování Mistra, se apoštol a jeho spolupracovníci doporučovali jako Boží služebníci.

Verše 11-13: Když však před korintským shromážděním ukázal, jakým životem žije, otevřel jim své srdce s velkou plností. A skutečnost, že tak učinil, byla důkazem jeho lásky k nim. Jeho srdce k nim bylo rozšířeno. Neměli v jeho náklonnostech jen nějaké malé místo, i když ztratili svoji náklonnost k němu. Nadto když jim otevřel své srdce, snažil se o oživení jejich lásky k sobě, a tedy o odměnu pro svoji lásku. Oni byli jeho děti ve víře, a on proto mohl počítat s tím, že se jejich srdce v lásce k němu rozšíří.

Verš 14: Když apoštol nejprve apeloval na jejich srdce, obrací se nyní k jejich svědomí. Jejich omezené náklonnosti k němu mohly být působeny jejich uvolněným spojením s nevěřícími. Jako vždy, světská spojení olupují věřící o duchovní náklonnosti a činí je neschopnými pro obecenství s Kristem a pro radost uvnitř křesťanského okruhu. Když naše oko bude sprosné ke Kristu, budou naše nohy udržovány na úzké cestě oddělení od světa a naše srdce bude rozšířeno vůči všem, kteří jsou Kristovi.

Apoštol se zmiňuje o zákonu, který zakazoval, aby tak rozdílná zvířata, jako je vůl a osel, byla zapřažena v jednom jhu k orbě (5. M. 22,10), a varuje nás, abychom nebyli v „nerovném jhu s nevěřícími“. Apoštol potom předkládá čtyři důvody, které ukazují naprostou nesprávnost nerovného jha.

Předně jsou věřící a nevěřící ovládáni **opačnými principy**. Spravedlnost nemůže mít žádné společenství s nespravedlností, ani světlo s tmou. Apoštol tím neříká, že nevěřící je nutně nečestný ve svém jednání s bližními; ale jedná podle své vlastní vůle bez vztahu k Bohu a ve svém jednání nedbá na Boha.

Verš 15: Za druhé jsou věřící a nevěřící pod naprostou **různým vedením**. Věřící je řízen Kristem, nevěřící je řízen knížetem tohoto světa, Belialem –

což je jméno, vyjadřující bezcennou nebo bezzákonnou osobu, a proto je užíváno jako vlastní jméno pro označení Satana. Jaký souhlas může být mezi Kristem a Belíálem?

Za třetí: Není-li možná žádná shoda mezi Kristem a Belíálem, nemůže být žádný společný podíl mezi **jejich následovníky**, mezi věřícími a nevěřícími.

Verš 16: Za čtvrté: Svatí Boží, na které je pohlíženo **kolektivně** jako na Boží chrám, nemohou být ve shodě s těmi, kteří se drží nějakého modlářského předmětu a nedbají na Boha. Písmo jasně ukazuje, že i pod zákonem bylo Božím úmyslem přebývat mezi Jeho lidem (2. M. 29,45; 3. M. 26,12). V mnohem hlubším a duchovnějším smyslu to je pravda, když přišel Duch Svatý, neboť apoštol může říci: „*Vy jste chrám Boha živého.*“

Verš 17: Vzhledem k tomu, že věřící se vyznačují spravedlností a světlem pod vedením Krista a že tvoří Boží chrám, je tu naléhavá povinnost vyjít ze světa a být odděleni od zlého. Apoštol zdůrazňuje své napomenutí tím, že zmiňuje Izaiáše 52,11, kde čteme: „*Odejděte, odejděte, vyjděte z něho, nečistého se nedotýkejte; vyjděte z prostředku jeho, očistěte se vy, kteří nosíte nádoby Hospodinovy.*“ (přel.)

Verš 18: Apoštol opět cituje ze Starého zákona, aby ukázal, že na místě venku – v oddělení od světa a jeho nečistoty – se věřící mohou těšit ze svého vztahu k Bohu jako Otci. Jistěže milost na základě Kristova díla zajistila pro věřící tento vztah. Ale těšit se z něho můžeme, jen když jsme v oddělení od světa a jeho zlých věcí. Otec je vždy připraven zjevovat Svoji lásku, ale nemůže činit újmu Své svatosti.

Apoštol se snaží probudit naše svědomí vzhledem ke každému spojení, které není v souladu s naším podílem a výsadami jako křesťanů, tak aby naše nohy byly udržovány na úzké cestě oddělení, a naše srdce byla rozšířená k obejmutí všeho Božího lidu, a abychom přitom chodili v Boží bázni.

Kapitola 7,1: Apoštol shrnuje svá napomenutí a vyzývá tyto tak vroucně milované svaté, aby jednali podle těchto zaslíbení a očišťovali se od každé poskvrny těla a ducha. My můžeme, žel, být starostliví, abychom udržovali život navenek bez výtky, a přece být bezstarostní, pokud jde o naše myšlenky. Když budeme chodit v oddělení od zlého zevně i uvnitř, budeme růst ve svatosti, chodíce v Boží bázni.

KAPITOLA 7

Když apoštol ukázal, že jeho život i životy jeho spolupracovníků souhlasí s učením, a když napomenul shromáždění v Korintu, aby ve svých životech a spojeních byli v souladu s Boží milostí, snaží se nyní odejmout špatný dojem o sobě, který snad vyvstal v jejich srdcích buď skrze jeho věrné jednání s nimi, nebo skrze zlovolné nářky těch, kteří se ho snažili snižovat, aby se sami vyvyšovali (kapitola 10). Snaží se jim ukázat, že ve všech svých dopisech a věrném jednání vůči tomuto shromáždění byl veden péčí o svaté před Božím obličejem (verš 12).

Verš 2: Přeje si, aby ho přijali bez podezřívání a bez výhrad. Žádnému z nich neukřivdil, ani neužíval své postavení nebo službu k tomu, aby měl nějaký zisk, a tak nikoho neoklamal.

Verš 3: Když takto mluvil, neměl přání je odsuzovat, ale spíše odejmout každou překážku pro projevení lásky, která si přála jejich plné obecenství jak ve smrti, tak i v životě.

Verš 4: Tak velmi vzdálen odsuzování, se jimi chtěl s velkou smělostí chlubit, neboť byl ohledně nich potěšen. Jeho srdce, které bylo zármutkem uzavřeno, bylo nyní v radosti otevřeno, aby bez zábran vyjádřilo svou lásku k nim.

Verše 5-7: Chtěl, aby věděli, že zdrojem jeho radosti je Bůh vší útěchy, jenž užil příchodu Tita, aby ho potěšil zprávou o jejich nářku ohledně všeho, co on odsoudil v jejich středu, stejně jako o jejich vroucí lásce, kterou k němu ukázali. Apoštol chtěl nejen obrátit jejich myšlenky a náklonnosti k sobě, ale také k Titovi, který o nich tak dobře mluvil, a nade všechno ke zdroji všeho požehnání – k Bohu vší útěchy.

Verše 8-11: Uznává, že 1. epištola je zarmoutila, a on toho dokonce i litoval. Ale od chvíle, kdy slyšel od Tita o výsledku, který způsobila, už neměl výčitky, neboť se nyní dozvěděl, že způsobila pokání a že jejich zármutek byl zármutek podle Boha, ne beznadějný zármutek světa, který působí smrt. Tak se Pavel může radovat, jistě ne kvůli zármutku, ale z toho, co ten zármutek přinesl. Tento zármutek byl jen **na čas**; byl to zármutek **podle Boha**.

Protože to byl zármutek podle Boha, **způsobil pokání ke spasení**, kterého není líto. A přinesl **ovoce** hodné pokání, vyjádřené vážným způsobem, jakým s věcí (1. Kor. 5) jednali a očistili se od zla. Nadto nejenom jednali se skutečným zlem, ale očistili se sami od své vlastní uvolněnosti. Jak jiný je zármutek tohoto světa, jak je viděn ve vážném případě Jidáše, jehož zármutek místo aby byl podle Boha, byl jen z člověka, a místo způsobení pokání vedl jen ke smrti.

Verš 12: Apoštol chtěl dále ujistit tyto svaté, že při psaní své 1. epištoly neměl před sebou v první řadě toho, kdo učinil to zlé anebo ty, kteří trpěli zlo, ale péči o věřící před Bohem.

Verše 13-16: Nadto byl potěšen, protože oni byli potěšeni, a radoval se z toho, že Titus byl osvěžen v duchu skrze ně všechny. Apoštol nebyl zahanben, že o nich mluvil před Titem dobře, neboť všechno, co řekl, se ukázalo být pravdivé. A Titova láska k nim plynula hojněji, když si vzpomínal na jejich poslušnost; a apoštolova důvěra v ně byla potvrzena.

Jak je to krásné, vidět tuto bohobojnou péči o věřící před Boží tváří, vyjadřující se **ve věrnosti**, pokud se týká toho, co je špatné; **v lásce**, která se rmoutí ze zármutku svatých a raduje se z jejich radosti; **a v důvěře** v ně, když poslouchají naučení Božího slova.

KAPITOLA 8

Když apoštol ujistil korintské shromáždění o své péči o věřící před Božím obličejem (2. Kor. 7,12), snaží se nyní podnitit jejich péči o potřebný lid Páně.

Verše 1-5: Snaží se vzbudit jejich lásku k druhým tím, že před ně staví příklad shromáždění v Macedonii, která pomáhala uspokojovat potřeby svých pronásledovaných bratří v Jeruzalémě a Judeji. Jestliže však dali druhým, byla to Boží milost, která jim umožnila pomáhat potřebným, ačkoli oni sami procházeli soužením a hlubokou chudobou. Nicméně jestliže procházeli soužením v časných věcech, měli hojnost radosti v duchovních požehnáních. Tato radost v duchovních věcech z nich učinila ochotné dárce v časných věcech vůči těm, skrze které přijali duchovní požehnání. Proto prosili

apoštola „mnohými žádostmi“, aby s nimi mohli mít společenství tím, že on vezme jejich dar svatým v Judeji.

Nadto za jejich dary svatým byla požehnaná skutečnost, že oni sami se už dali Pánu. Proto se pro ně stalo jednoduchým, aby vykonali Boží vůli tím, že se sami dali do rukou apoštola, aby jejich dar dal dále. Radost v Pánu je vedla k tomu, aby se sami zcela dali Pánu ke konání Jeho vůle, a tak aby dali těm, kteří byli Pánovi. Tato služba v materiálních věcech měla duchovní posunutku.

Verše 6 a 7: Apoštol si nyní přeje, aby ta milost, která je vidět v macedonských shromážděních, byla také ve shromáždění v Korintu. Doufal, že za tím účelem bude v jejich středu působit Titus. Uznává, kolika způsoby byli jako shromáždění obohaceni, když měli víru, řeč, známost, všechnu snáženost a lásku k němu, ale přeje si, aby se také rozhodli v milosti, která se stará o potřeby Božího lidu.

Verš 8: Když je takto napomínal, nikterak jim nepřikazoval dávat, ale spíše užíval štědrosti druhých, aby je podnítil k jednání se stejnou milostí, aby tak dokázali upřímnost své lásky k lidu Pána.

Verš 9: Aby tuto lásku probudil, apoštol jim připomíná, že v Kristu máme nesrovnatelný příklad dávání. Bohatí mohou dávat z hojnosti svých bohatství; jiní, jako makedonští věřící mohou druhým dávat z hojnosti své radosti, když sami jsou v hluboké chudobě. Ale v Kristu vidíme Toho, jenž byl bohatý, a přece se kvůli nám stal chudý, aby druhým mohl dát pravé bohatství.

Verše 10-15: Když jim v makedonských shromážděních předložil příklad dávání, a nade vše příklad Pána Ježíše, a když jim ujasnil, že nedává apoštolský příkaz, dává jim nyní **radu**. To, co už „*léta předešlého*“ začali činit, aby pomohli svým potřebným židovským bratřím, nechť nyní vykonají. Ale ať jejich dávání je na správných zásadách.

Předně ať to je „*s ochotnou myslí*“, neboť, jak jim apoštol říká o něco později, „*ochotného /radostného/ dárce miluje Bůh*“ (2. Kor. 9,7).

Za druhé ať dávají „*podle toho, co kdo má*“. Není zde žádná myšlenka tišit potřebu jednoho tím, že druhý bude uveden do nouze, a tak ulevovat od těžkostí u jednoho vzkládáním těžkostí na druhého.

Za třetí má dáváním vzniknout „rovnost“. Ne nezbytně rovnost v bohatství nebo sociálním postavení, ale aby každý byl rovně osvobozen od nouze. Apoštol dává příklad této rovnosti, když mluví o manně. Tam mohl být velký rozdíl mezi množstvím manny sebrané různými jednotlivci, neboť některý sebral mnoho a některý málo. Ale všichni na tom byli stejně v tom, že každá potřeba byla utištěna.

Verše 16-24: Ve zbytku kapitoly vidíme apoštolovu starost o to, aby správa darů svatých byla mimo každé podezření nejen před zraky Pána, ale také před zraky lidí. Může děkovat Bohu, že stejná péče o Boží lid, která naplňovala jeho srdce, byla také v Titově srdci (porovnej verš 16 s veršem 7,12). Aby všechno bylo mimo jakékoli podezření nebo pochybnost, posílá apoštol s Titem dva jiné bratry: jednoho, který je schválen nejen apoštolem, ale jehož chvála je ve všech shromážděních, a byl vybrán shromážděními, aby spravoval tyto dary. Když je učiněno zadost potřebě svatých, je zachována sláva Pána a každá příležitost pro pochybnosti je vyloučena. Ten druhý bratr byl ten, který se ze zkušenosti prokázal horlivým v mnoha věcech, a který měl „*velkou důvěru*“ ohledně shromáždění v Korintu.

Kdyby se někdo ptal na ty bratry, ať si všimne, že Titus je společník a spolupracovník apoštola v péči o shromáždění v Korintu, a ti druzí dva bratři jsou dobře známí jako poslové shromáždění, a jako takoví byli slávou Krista. Korintští proto mohou s plnou důvěrou vyjádřit svou lásku před těmito bratry a shromážděními svou štědrostí k Božímu potřebnému lidu, a tak ospravedlnit apoštolovu chloubu ohledně nich.

KAPITOLA 9

Verše 1 a 2: Ačkoli apoštol předtím psal shromáždění v Korintu, aby probudil jejich péči o potřebné mezi Božím lidem, cítil, že to bylo něco nadbytečného vzhledem k tomu, že znal jejich ochotu pomoci v této službě. V tomto ohledu se jimi vskutku chlubil před těmi v Macedonii, stejně jako právě užil svaté v Macedonii jako příklad pro ty, jimž právě psal do Achaje. Jejich horlivost byla užita k podnícení druhých k tomuto dobrému dílu.

Verše 3-5: Nicméně si myslel, že bude dobře poslat ty bratry, o kterých psal, aby dar, který si shromáždění v Achaji předsevzala poslat svým chudým bratřím v Jeruzalémě a v Judeji, byl připraven, když přijde, doprovázen některými z Macedonie. Když ten dar bude předtím připraven, nebude se cítit zahanben proto, že tak dobře mluvil o korintských svatých před věřícími z Macedonie. Přál si, aby jejich dar měl charakter skutečné štědrosti a ne něčeho od nich získaného, jako kdyby tu byla touha po jejich bohatství.

Verš 6: Když cituje z Přísloví, připomíná jim, jak pravdivé to je, že ten, který rozsévá skoupě, bude také skoupě sklízet, tak jako štedrý rozsévav obdrží štědře (Přísloví 11,24.25; 22,9).

Verš 7: To vede apoštola k tomu, aby mluvil o duchu dávání, který je v Božích očích důležitější než dar. Každý ať dává „*jak uložil v srdci*“, neovlivněn vnějším tlakem a ne neochotně nebo z nezbytnosti, neboť Bůh miluje ochotného (radostného) dárce.

Verše 8 a 9: Nadto těm, kteří ve správném duchu dávají potřebnému, může Bůh rozhojnit všechnu milost, takže dárce bude mít všeliký dostatek ve všech věcech, a tak bude schopný rozhojňovat se v každém dobrém skutku. To je vskutku podle neměnných principů Božích cest ve vládě, jak je napsáno: „*Rozděluje štědře, a dává nuzným; spravedlnost jeho zůstává na věky, roh jeho bude vyvýšen v slávě.*“ (Žalm 112,9)

Verše 10-12: V této důvěře v Boží milost vzhlíží apoštol k Bohu, aby rozmnožil jejich prostředky, takže budou moci dávat se vší štědrostí, a tak se stanou příčinou k vděčnosti vůči Bohu. Neboť tato služba dávání nejen tiší potřeby chudých svatých, ale stává se příčinou k tomu, aby se mnohá srdce obrátila k Bohu v projevech vděčnosti.

Verše 13 a 14: K tomu se tento dar obrácených pohanů židovským věřícím stane příčinou pro slavení Boha za to, že pohané přijali Kristovo evangelium, stejně jako za jejich štědrost. Tento dar by způsobil také modlitby židovských věřících za svaté v Korintu a jejich děkování Bohu.

Verš 15: Ale nade všechny časné dary, za které smíme být právem vděční, nám apoštol připomíná, abychom nikdy nezapomněli děkovat Bohu za Jeho

nevýmluvný dar. „Neboť ať je ovocem milosti cokoli, důkaz a moc spočívají v tom, co dal Bůh.“ (J. N. D.)

KAPITOLA 10

Apoštol v předcházejících dvou kapitolách pojednával o předmětu dávání a přijímání, ale pečlivě vysvětloval, že když tak činí, nevydává apoštolský příkaz, ale spíše dává bratrskou radu (2. Kor. 8,8-10). Byli tam však někteří, kteří se chlubili v těle, a aby se sami vyvýšili, snažili se znevěrohodnit apoštola tím, že zpochybňovali jeho autoritu, kterou mu dal Bůh. Takto se snažili oslabit jeho svědectví a tím odtahovat svaté od Toho, s nímž byli apoštolo-vou službou zasnoubeni. Tak se pro apoštola stalo nutností obhájit svou autoritu Kristova apoštola a varovat je před protivníky, kteří pod falešným vyznáním, že jsou „apoštolové Kristovi“, byli ve skutečnosti Satanovými služebníky (2. Kor. 11,13.14). Obhájení apoštolství, které mu bylo dáno, a zjevení těchto falešných domýšlivců je hlavním předmětem zbytku Epištoly.

Verš 1: Apoštol zjevně cítil, že to je vážná věc mluvit o sobě samém nebo zjevovat zlo druhých; ale jestliže to bylo nezbytné, snaží se mluvit ve správném duchu, vyznačujícím se mírností a dobrotivostí Krista. Tak může také později napomínat Timotea, aby byl „*přívětivý*“ a „*trpělivý*“ a aby ukazoval „*mírnost*“, když jedná s těmi, „*kterí se protíví*“ (2. Timoteovi 2,24.25).

Apoštol připouští, že když je přítomen, má možná nevýznamný osobní zjev před těmito Řeky, kteří přirozeně velmi dbali na tělesný dojem. Museli ovšem doznat, že ve svých dopisech užil velkou smělost.

Verše 2 a 3: Varuje je však, že ačkoli je snad ubohý v osobním zjevu, tu nechť oni dají pozor, aby ve své přítomnosti neměl nějakou příčinu k užití smělosti k zjevení těch, kteří si o něm mysleli, že „*chodí podle těla*“. On skutečně „*chodil v těle*“ – v tom ubohém těle; ale nevedl boj proti nepříteli „*podle těla*“ – té staré, zlé přirozenosti. Kdosi pravdivě řekl: „Všichni, kteří zde na zemi žijí, mohou říci to první; jak málo je těch, kteří mohou říci to druhé – alespoň tak, jako to mohl říci apoštol.“ (W. K.)

Verše 4 a 5: Poněvadž nebojoval podle těla, neměl žádné užití pro tělesné zbraně ve svém střetu s nepřítelem. Shledal, že Kristova mírnost a tichost

jsou zbraně, užívané Bohem. Pět hladkých kamenů a prak se zdály být slabými zbraněmi pro střetnutí s plně ozbrojeným obrem. Ale jeden kámen v ruce mladíka byl skrze Boha mocný k sražení obra. Tak Kristova mírnost a tichost, užitá mužem, jehož tělesná přítomnost byla nevýznamná, byly „*mocné v Bohu*“ k boření pevností Satana. Uváděly v nic pyšné rozumování lidské mysli vyvyšující se proti známosti Boží a jímali všelikou myšlenku v poddanost Kristu.

Verš 6: Apoštol však věřil, že když bude opět u nich, nebude nutné užít tuto svatou smělost proti těm, kteří se protíví. Uznával jejich míru poslušnosti vůči jeho prvnímu dopisu a věřil, že všichni budou jednotní v plné poslušnosti dříve, než je opět navštíví. Kdyby tam však stále byl někdo neposlušný, bude on připraven potrestat každou neposlušnost.

Verše 7-11: Apoštolova otázka: „*Na to-li jen, co před očima jest, hledíte?*“ ukazuje, že někteří ve shromáždění v Korintu říkali, že někdo s tak slabým zjevem a ubohým způsobem řeči nemůže být Kristovým vyslancem. To znamená, že takoví věřili, že jsou Kristovi kvůli nějakým domnělým vlastnostem v sobě. Cožpak nemohl on, na rozdíl od těch, kteří ho pomlouvali, bez zahánění jako důkaz, že je Kristův, ukázat skutečnost své apoštolské autority, dané mu Pánem ke vzdělání svatých, a ne proto, aby je zkazil? Ale on se zřekl zdůrazňování své apoštolské autority, aby se nezdálo, že se snaží zastrašit je svými dopisy, a tak by dával příležitost svým protivníkům. Ti, kteří ho pomlouvali, se zjevně snažili podkopat apoštolův vliv namlouváním, že svatí nemusí věnovat pozornost jeho závažným a mocným dopisům, protože ty prý mají být jen snahou zvrátit účinek jeho slabé tělesné přítomnosti a opovržení budící řeči. Ať však pamatují na to, že jaký je **v slovu**, když je nepřítomen, takový bude **v skutku** vůči těmto, kteří se protíví, když bude přítomen.

Verš 12: Apoštol se nechtěl počítat k těm, kteří takto prozrazovali své tělesné nároky chválením sebe samých a snižováním druhých. Když se takto sami měřili lidskými standardy a porovnávali se navzájem, prozrazovali svůj naprostý nedostatek duchovního porozumění.

Verše 13-16: Apoštol se nechtěl chlubit věcmi mimo okruh, do kterého byl Bohem poslán. Míra rozsahu jeho služby byla dána Bohem a sahala až ke Korintským. Když k nim přicházel, stejně jako když jim psal, nepřesahoval

proto míru danou Bohem, ani nezasahoval do sféry práce jiného člověka. S důvěrou, že v Korintu pracoval v poslušnosti Boží vůle, měl naději, že s růstem jejich víry v Boha, který řídí Své služebníky, bude přece mít rozšířené místo v jejich náklonnostech a bude užít pro hojnější požehnání. Doufal, že skrze toto shromáždění mu bude otevřena cesta ke kázání evangelia v krajinách za nimi, kde až dosud nepracoval žádný Boží služebník. Nechtěl se chlubit dílem už vykonaným skrze službu jiného člověka.

Verše 17 a 18: Apoštol nás dále varuje nejen před tím, abychom se chtěli vyvyšovat prací druhých, ale také před chlubením se svým vlastním dílem. „*Kdo se chlubí, v Pánu se chlub.*“ Skutečně je pro každého služebníka dobře, aby se zřekl každého doporučení sebe a nehledal ani doporučení od svých bratří, ale aby toužil jen po schválení od Pána, neboť „*není osvědčený ten, kdo doporučuje sám sebe, nýbrž ten, koho doporučuje Pán*“ (2. Kor. 10,18 – ČSP).

KAPITOLA 11

Verš 1: Jestliže, jak apoštol právě řekl, je osvědčený jen ten, koho Pán doporučuje, musí to být za normálních okolností pošetilost doporučovat se sám. Nastaly však okolnosti, kdy považoval za nezbytné mluvit sám o sobě. Proto žádá svaté, aby ho snesli v tom, co by se snad jevilo z jeho strany trochu pošetilé.

Verše 2-4: V souladu s tím nejprve předkládá pohnutku, která ho vedla k tomu, aby mluvil o sobě, stejně jako okolnost, která od něho vyžadovala obhajování sebe. Apoštola nevedla pouhá marnost těla, která se sama ráda vyvyšuje, ale zbožná žárlivost pro slávu Krista a požehnání svatých. Užívaje obrazu muže a jeho nevěsty, říká: „*Zasnoubil jsem vás jednomu muži, abych vás jako čistou pannu představil Kristu.*“ Představil jim Krista jako Toho, jenž je „*všecken přežádostivý*“, a zasnoubil s Ním jejich srdce. Jeho přání nyní bylo představit je Kristu v dokonalé vhodnosti jako čistou pannu. Toužil, aby svatí byli nalezeni ve svatém oddělení od tohoto poskvrňujícího světa a chodili v prosté, srdečné oddanosti Kristu. Viděl předem, že nepřítel činí Istivý pokus odvrátit je od Krista, tak jako v zahradě Eden svedl Evu od její věrnosti

Bohu. Víme, že Satan pokoušel Evu **nabytím poznání**. Řekl: „*Budete jako bohové, vědouce dobré i zlé.*“ (1. M. 3,5) Opět se snažil ukrást srdce korintských svatých Kristu – Stromu života – pokoušeje je stromem poznání. Apoštol ve své první Epištole připouští, že byli obohaceni „*všelikým uměním /vší známostí/*“, ale varuje je, že známost bez lásky „*nadýmá*“ (1. Korinským 1,5; 8,1-3). Tak jako se za staré doby nepřítel blížil k Evě s otázkou: „*Tak-li jest, že vám Bůh řekl?*“, a tak zpochybňoval Boží slovo, stejně i dnes se snaží podkopat Boží slovo nahrazováním božského zjevení lidským rozumem. Tím zkazil velkou část křesťanského vyznání předkládáním „jiného Ježíše“, „jiného Ducha“ a „jiného evangelia“, než jak jsou v Božím slovu. Tak jsou duše odtahovány pryč od pravdy, která je představena v Kristu. To je jistě zlý kořen, který povede k velkému odpadnutí. Jestliže toto bylo nebezpečí, kterému byli vystaveni svatí v Korintu, mohli dobře strpět apoštola, skrze kterého přijali pravdu, jestliže musel při obraně svatých před falešnými bratřími mluvit o sobě.

Verše 5 a 6: Tito falešní učitelé se snažili podkopat apoštolovu práci tím, že zpochybňovali jeho apoštolství a službu. Mohl pravdivě říci, že „*jsem nic menší nebyl nežli ti velicí apoštolé*“. Mohl být prostý v řeči, ale přece mu nechyběla božská známost, neboť ve všem jim zjevoval pravdu.

Verše 7-10: Byla to urážka, že když byl u nich, pracoval svými vlastníma rukama, aby si vydělal na své potřeby, aby jim mohl kázat evangelium volně? Skutečně dostal pomoc od jiných shromáždění, aby mohl konat službu svatým v Korintu. A ti, kteří ho doprovázeli z Macedonie, pomáhali sloužit jeho časným potřebám. Tak mu nikdo nemohl zabránit v tom, aby se chlubil, že nebyl žádným finančním břemenem věřícím v Achaji.

Verše 11 a 12: Avšak bylo odmítnutí jejich časné pomoci proto, že k nim neměl lásku? Vůbec ne. Jeho pohnutkou bylo odříznout příležitost těm, kteří se chlubili, že na rozdíl od apoštola nebyli shromáždění přítěží.

Verše 13-15: Takoví byli falešní apoštolové, Istiví dělníci. Ne jako Pavel, „*apoštol Ježíše Krista skrze vůli Boží*“ (2. Kor. 1,1), ale sami se ustanovili za apoštoly, „*proměňující se v apoštoly Kristovy*“. Ve skutečnosti byli služebníky Satana, který ví, jak klamat krásným zjevem, a proměňuje se v anděla světlosti. Když napodobovali svého mistra, přikrývali tito zlí lidé své zlo předváděním dobrých skutků, jako kdyby oni byli služebníci spravedlnosti. Jejich

konec bude podle jejich skutků. V protivení se těchto služebníků Satana pravým služebníků Krista vidíme počátek onoho rozsáhlého systému zkaženosti, o kterém Bůh v jeho konci prohlašuje, že „*v něm nalezena jest krev proroků a svatých i všech zmordovaných na zemi*“ (Zjevení 18,24).

Verše 16-21: Apoštol již ukázal, že v protikladu k těmto „*falešným apoštolům*“ kázal „*evangelium Boží*“, připoutával duše ke Kristu a sloužil volně bez nákladů, aby vzal příčinu těm, kteří se sami vyvyšovali a brali peníze od svatých (verš 20). Ale je tu jiný způsob, v němž pravý služebník stojí v nápadném protikladu k těmto falešným lidem, totiž pohanění a utrpení, strpěná pro Pána v průběhu jeho služby. O těchto utrpeních apoštol nyní mluví. Ale než tak učiní, opět vyjadřuje svou hlubokou zdráhavost mluvit o sobě. Když tak musí činit, aby prokázal svou čistotu, věří, že si o něm nikdo nebude myslet, že je pošetilý. Jestliže však si o něm budou myslet, že mluví jako pošetilý, nechť ho trochu snesou. Apoštol si uvědomoval, že chlubení se sebou – ať má jakoukoli formu, ať to je schopnost mluvit, síla intelektu, nezávislost prostředků, rodinná spojení nebo sociální postavení – je daleké toho, aby to bylo od Pána. Ale jestliže zde byli takoví, kteří se chlubili podle těla, on to mohl činit také, a oni nebudou mít žádný důvod ke stížnosti, protože ochotně trpěli pošetilce, kteří je uváděli do otroctví člověku, kořistili z nich, brali jejich peníze a vyvyšovali se, když uráželi druhé. Nejednat stejně jako tito lidé se mohlo na jeho straně jevit jako pouhá slabost. Ale jestliže si oni myslí, že je slabý, ukáže jim, že umí být smělý, ačkoli si stále myslí, že mluvit o sobě je pošetilost.

Verš 22: Snížili se protivníci tak, že se chlubili svým židovským původem jako Hebrejové z izraelského národa, a nárokovali si být potomky Abrahama? Nuže apoštol může říci totéž.

Verše 23-29: Ale když pokračuje, aby mluvil o daleko vyšší výsadě být služebníkem Krista, ptá se: „*Jsou služebníci Kristovi?*“ Snad mluví pošetile, ale vůbec neváhá říci, že on je služebníkem Krista „*nadto*“ – více než tito lidé. Aby dokázal svá slova, předkládá obdivuhodný výčet svých prací a utrpení pro Krista. Jeho věrná práce co Kristova služebníka ho přivedla do vězení a tváří v tvář smrti a do pronásledování od Židů. Vyžadovalo to mnoho cest s nebezpečími, působenými ztroskotáním lodi, takže noc a den strávil na moři, čelil lupičům, nenávisti svých vlastních krajanů a protivení se pohanů.

Tak byl v nebezpečí ve městě, na poušti a na moři. Nad to vše musel čelit „*nebezpečí mezi falešnými bratřími*“. Tato nebezpečí mu přinášela práci a námahu, ustavičná bdění, půsty, hlad a žízeň, zimu a nahotu. Vedle těchto vnějších utrpení musel ve svém duchu snášet břemeno všech shromáždění. Jestliže byli někteří slabí, cítil s nimi v jejich slabosti. Když někteří klopýtlí, byl hluboce pohnut proti těm, skrze něž přišli k pádu.

Verše 30-33: Jestliže však je pro apoštola nutné, aby se chlubil, nemluví o svých působivých zázračných mocích nebo o zjeveních, která obdržel – tedy o věcech, v nichž jako apoštol stál sám – ale chlubí se spíše věcmi, které se týkají jeho nemocí – věcmi, na kterých je možné, aby jiní měli svou malou mírou podíl. O těchto věcech může říci, že Bůh ví, že on mluví pravdu. Kromě toho, kolik z těchto věcí má takový charakter, že přirozený člověk by o nich pomlčel! Tuto část svého dopisu uzavírá událostí, ve které, jak jeden řekl, „žádný andělský návštěvník neotevřel závory a zámky masivních dveří, ani neoslepil oči strážce“. Ale aby uskutečnil svůj útěk před svými nepřáteli, musel se podrobit nedůstojnému spuštění oknem v koši z hradeb města. Jestliže se druzí chlubili svými dary, svou známostí a výtečností řeči, on se mohl chlubit svými nemocemi a slabostmi, které se staly příležitostmi k ukázání moci Boha, který může zachovávat a užívat Svého služebníka přes všechnu slabost a uprostřed nejtísňivějších okolností.

Když čteme tuto hluboce poučnou kapitolu, vidíme na jedné straně pozoruhodný obraz oddaného služebníka Pána Ježíše a utrpení, která má věrná služba za následek ve světě, který zavrhl Krista – vše vedoucí ke dni, kdy svatí budou představeni Kristu. Na druhé straně vidíme i v apoštolových dnech začátek zla, které v historii křesťanstva vzrůstalo a které skončí ve zkaženém křesťanském vyznání vyvrženém z úst Krista.

Když se trochu více podíváme na tyto dva obrazy, všimněme si nejprve ve vztahu k apoštolovi, že v tomto oddílu není žádná zmínka o zázračných darech, skrze něž by byli uzdravováni nemocní, vyvrhováni démoni a vzkříšení mrtvých. Dále zde není žádná zmínka o apoštolských výsadách přinášejících svatým nová zjevení nebo předpovídající budoucí události. Ani tu není žádný předpoklad vynikajících schopností, které by jejich vlastníkovi umožňovaly mluvit s velkou výmluvností nebo působit na city a intelekt. Není tu žádný nárok na bohatství, sociální postavení, vztahy s urozenými nebo výhody vzdělání, které by mohly ovlivnit lidi a zajistit postavení a uznání v tomto

světě. Tak zde před nás není postaveno nic, co není možné pro toho nejpokornějšího služebníka Pána. Z tohoto důvodu, i když nijak nedosahujeme standardu služby dosahovaného apoštolem, před nás přichází v tomto oddílu jako obdivuhodný příklad oddané služby, který je vhodný jako vzor pro každého služebníka Pána. Když tedy na apoštola hledíme jako na vzor služebníka, vidíme nejprve, **že Kristus sám byl velkým předmětem jeho služby**. Jeho velkým přáním bylo představovat svaté Kristu. Někteří snad činí svým hlavním předmětem spasení hříšníků; jiní, s větším cílem, činí svým velkým předmětem církev, která je tak drahá Kristu. Ale nejvýše se ve své službě dostávají ti, kteří svým prvním předmětem činí Krista. Takoví jistě nebudou zanedbávat evangelium pro hříšníky nebo službu svatým, ale celá jejich služba bude mít na zřeteli uspokojení přání srdce Krista, aby měl ty Své u Sebe a podobné Sobě v ten velký den Beránkovy svatby, kdy uvidí ovoce práce Své duše a bude uspokojen.

Maje Krista za svůj velký Předmět, se apoštol snažil **získávat hříšníky pro Krista** kázáním evangelia, jako to předtím činil v Korintu a jinde (verš 7). Když byl užit pro obrácení hříšníků, snažil se, stále s Kristem před sebou, **připoutat svaté ke Kristu** (verš 2). Když přitáhl svaté ke Kristu, snažil se **bránit svaté** před každou formou zla, které by je chtělo odvádět od jejich věrnosti Kristu. Dále vidíme, že když měl před sebou Krista jako svůj velký Předmět, byl připraven vykonávat svoji službu, **snášet utrpení**, ať v námaze a práci, v pronásledování a věznění, v nebezpečí a nedostatku, anebo v zimě a nahotě.

Díváme-li se na druhou stranu obrazu, vidíme, že v oněch časných dobách tu byli „*falešní bratři*“, kteří nejen vyznávali křesťanství, ale tvrdili o sobě, že jsou apoštolové. Takoví byli „*falešní apoštolové, dělníci Istiví*“. Nicméně přicházeli ke svatým s takovým krásným vzezřením v těle, že se jevíli jako andělé světla a služebníci spravedlnosti. Tito lidé se satanskou Istivostí převraceli pravdu tím, že kázali „*jiného Ježíše*“, „*jiného Ducha*“ a „*jiné evangelium*“ (verš 4). Apoštol předem viděl, že kdyby shromáždění trpěla ve svém středu tyto zlé dělníky, křesťanský okruh by byl zkažen od prostoty ke Kristu s tím výsledkem, že srdce svatých by byla odváděna od pravé věrnosti Kristu a stali by se následovníky těch, kteří pro své vlastní vyvýšení táhli učedníky za sebou (verš 20). **Předstírajíce**, že jsou tím, čím nebyli, **převraceli pravdu, kazili** křesťanské vyznání a **vyvýšovali** sebe na úkor druhých.

Když se díváme přes staletí zpět, vidíme, že to, co mělo svůj začátek ve dnech apoštolů, se od té doby rozvinulo ve velký systém zkaženosti, který, zatím co si nárokuje apoštolskou posloupnost, převrátil pravdu, vyvýšil a obohatil sebe na úkor druhých, a pronásledoval svaté.

Zde tedy máme dva obrazy: Jeden ukazuje pravého služebníka jako příklad pro nás. Druhý ukazuje falešné služebníky pro naše varování. Vidíme službu pravého služebníka, vedoucí kupředu k tomu velkému dni Beránkovy svatby, kdy církev, představovaná obrazem „*svatého města, Nového Jeruzaléma*“ bude viděna ve slávě jako „*žena Beránkova*“. Vidíme také služebníky Satana, jak působí uprostřed křesťanstva a vedou kupředu k onomu vážnému dni kdy, pod obrazem velkého města Babylonu, bude se zkaženým křesťanstvem naloženo v děsivém soudu.

Pro nás bude dobře, když se každý z nás zeptá svého srdce: „Které město ve svém životě a své službě pomáhám stavět?“ Napomáháme ve svém díle a spojeních zkaženosti Babylonu, anebo jsme odpověděli na výzvu Pána: „*Vyjděte z něho, lide můj!*“ – a v oddělení od zkažených věcí křesťanstva se snažíme sloužit Pánu se zřetelem ke svatému městu? Mnozí svatí, kteří jdou po cestě, která vede k tomu požehnanému městu, snad musí jako apoštol procházet ohněm mučednictví a vodami smrti, ale to vede nakonec k velkému dni Beránkovy svatby. Ve světle nesmírně velikého a věčného břemene slávy onoho velkého dne může apoštol hledět na nebezpečí a pronásledování, námahu a práci, utrpení a urážky jako na lehká soužení, která jsou jen na chvíli (2. Kor. 4,17).

Kdybychom svou malou mírou chtěli následovat apoštolova příkladu, pak nechť naším prvním přáním je, aby Kristus přebýval vírou v našich srdcích. Když budeme mít Krista před sebou jako náš Předmět, pak si budeme přát získávat duše pro Krista, spojovat srdce svatých s Kristem a snažit se vzájemně chránit před všemi, kteří by nás chtěli oloupit o pravdu a vést naše duše pryč od Krista. A jestliže nějakou malou mírou povede taková služba k utrpení a pohanění, kéž jsme schopni vytrvat jako ti, kteří hledí kupředu k neskonale veliké slávě toho velkého dne Beránkovy svatby.

KAPITOLA 12

Když se apoštol v minulé kapitole staví do protikladu k falešným bratřím, zdržuje se jakékoli zmínky o zvláštní apoštolské moci a odvolává se jen na způsob života a zkušenosti, které jsou možné pro jeho protivníky, kdyby byli pravými bratřími. V této kapitole mluví o obdivuhodných zkušenostech, které daleko převyšují normální křesťanskou zkušenost. V této části svého dopisu už nemluví o protikladu mezi sebou a falešnými bratřími, kteří nejsou znovu zmiňováni, ale spíše se srovnává s pravými apoštolů, za kterými v ničem nezaostával (verš 11).

Verše 1-6: Tak přichází k tomu, aby mluvil o „*viděních a zjeveních Páně*“. Vypráví o pozoruhodné zkušenosti, kterou prožil před čtrnácti lety. Tělesně smýšlející křesťan by se bezpochyby stále znovu chlubil takovou zkušeností. Ale apoštol, který uskutečňoval to, že není vhodné se chlubit, se po čtrnáct let zdržoval jakékoli zmínky o ní. Právě nám vyprávěl o pokořující zkušenosti, když byl v těle. Nyní mluví o obdivuhodné zkušenosti, kterou směl prožít jako „*člověk v Kristu*“. Ten, jenž věděl, co to je „*být spuštěn*“ v koši na zem, zakusil také obrovskou výsadu být „*vtržen až do třetího nebe*“. Třetí nebe mluví o místě Božího přebývání. Existuje atmosférické nebe, hvězdné nebe, a potom třetí nebe, ve kterém je Boží trůn. Apoštol mluví o třetím nebi jako o ráji, a naznačuje tak blaženost toho místa jako jeviště radosti, krásy a slávy – jako o zahradě libosti, kam nikdy nepřijde stín smrti. Starostlivě nám říká, že to nebylo jako člověk v těle, ale že byl vtržen jako „*člověk v Kristu*“. Svě přirozené přednosti jako člověka v těle, které nám líčí v jiné Epištole, považuje jen za smetí. Ale ve svém postavení a výsadách jako člověka v Kristu se může právem chlubit, neboť za všechna ta požehnání našeho místa v Kristu vděčíme Kristu. Když byl vtržen do ráje, nebyl si už vědom těla s jeho potřebami a slabostmi. Tam slyšel věci, o kterých naprosto nebylo na místě, aby mluvil, a to ani křesťanům, dokud jsou na zemi a v těchto smrtelných tělech. Mějme však na paměti, že ačkoli nemáme takové zázračné zkušenosti, jako být vtrženi do třetího nebe, tu přece vše, co bylo zjeveno apoštolovi, když tam byl vtržen, náleží i tomu nejprostšímu věřícímu jako jsoucímu „*v Kristu*“.

Až do té doby apoštol o této obdivuhodné zkušenosti mlčel. Kdyby se jí chlubil, mohlo by se zdát, že chce budit dojem, že je duchovně větší, než se jevil svým skutečným životem anebo skrze zprávy, které ohledně něho měli. Jaké je to naučení pro nás pro všechny, abychom se varovali domýšlivého, sebe

prosazujícího ducha, který je nám tak přirozený a který se rád chápe nějaké působivé zkušenosti k tomu, abychom se sami vyvýšili, a který se snaží působit na druhé dojemem duchovnosti a oddanosti, které ve skutečnosti nemáme.

Verš 7: Jakkoli vysoké byly zkušenosti, které apoštol prožil, dokud byl v tomto těle, bylo v něm i tělo – stará přirozenost. A toto tělo, ačkoli se projevuje v různých formách, pak pokud jde o jeho povahu, není u apoštola jiné než u kteréhokoli jiného člověka. Musíme se naučit, že v těle není nic dobrého, že se nikdy nezmění a že my v sobě nemáme žádnou sílu proti němu. Po takové zkušenosti může tělo působit i v apoštolovi a vést k vyvyšování sebe tím, že navozuje myšlenku, že žádný jiný apoštol nebyl vtržen do třetího nebe. Aby byl udržován ve vědomí své vlastní slabosti, byl mu poslán osten, aby mu připamatoval, že dokud je v těle, je naprosto závislý na moci Pána, aby ho chránila od působení těla – zlé přirozenosti. Apoštol přímo neříká, co bylo tím ostnem. Zřejmě to byla nějaká tělesná slabost, která měla tendenci činit ho opovržením hodným nebo malým v očích lidí, a tak měla působit jako protiváha k těmto zázračným viděním a zjevením, které by jej mohly před lidmi vyvyšovat. Budiž však poznamenáno, že ten osten byl dovolen ne proto, aby opravil něco chybného v apoštolovi, ale na jedné straně spíše jako prevence proti tělesné chloubě, a na druhé straně proto, aby mu dal hlubší pocit o jeho závislosti na Pánu.

Verše 8-10: Protože apoštol soudil, že tento osten je překážkou v jeho službě, prosí třikrát Pána, aby mu byl odejmut. Pán odpovídá na jeho modlitbu, ačkoli mu nedává její vyslyšení. Jsou mu řečeny dvě velké pravdy, které je dobré, abychom si zapamatovali: předně že **milost** Pána je postačující k zachování v každé zkoušce; a za druhé, že naše slabost se jen stává příležitostí pro zjevení **Jeho moci**.

Když tedy apoštol vidí, že tato nemoc brání tělu, aby se chlubilo, a stává se příležitostí pro ukázání Kristovy milosti a moci, chlubí se nadále právě tou slabostí, o které si přál, aby byla odstraněna. Tak se může radovat právě z těch věcí, které jsou pro nás jako přirozené lidi tak odporné – slabosti, urážky, nedostatek, pronásledování a úzkosti – neboť všechny tyto věci byly kvůli Kristu, a jestliže zjevovaly slabost těla, také zjevovaly Kristovu moc, takže apoštol může říci: „*Když mdlím, tehdy silen jsem.*“

Verše 11-15: Apoštol stále cítí, že mluvit o sobě je pošetilost, ať to je o viděních a zjeveních, která měl, když byl vtržen do nebe, anebo o úzkostech a slabostech pro Krista, které strpěl na zemi. Když však vidí, že korintští svatí, kteří by ho měli doporučovat, v tom zklamali, je donucen se obhajovat sám. Oni měli vydávat svědectví pravdě, že v ničem nezaostával ani za předními apoštolý, ačkoli byl snad kvůli svým nemocem v těle opovrhován v očích světa. Cožpak v jejich středu nezjevoval znamení apoštola skrze všechnu trpělivost /vytrvání/, doprovázenou znameními a divy a mocnými skutky?

Cítili se snad pokořeni, protože odmítl pomoc od shromáždění? Jestliže tomu tak je, pak nechť mu tuto křivdu odpustí. Kdyby jeho třetí úmysl přijít k nim mohl být proveden, nebyl by jim břemenem, neboť chtěl, aby se naučili, že jeho srdce je upřeno ne na jejich peníze, ale na ně samé. Chtěl mezi nimi být jako dárce a ne jako příjemce, i když jeho láska byla málo ceněna.

Verše 16-18: Dále odmítá jejich nešťastné podezření, že zatímco nepřijal přímou pomoc, užil druhé, aby od nich něco získali pro jeho vlastní užitek. Skutečně poslal Tita a jiného bratra, aby sloužili v jejich středu. Ale nechodili oni ve stejném duchu jako apoštol a neodmítli všechny příspěvky?

Verše 19-21: Kromě toho by si korintské shromáždění mohlo myslet, že když takto o sobě mluví, snaží se prostě sám se ospravedlnit. Na tuto námitku může se vši vážností říci, že mluví vědomě před Bohem, když prohlašuje, že jeho pohnutkou je láska, která hledá jejich vzdělání. Protože je miluje a přeje si jejich vzdělání, neváhá jim říci o svých obavách. Hrozil se toho, že když k nim přijde, mohl by najít stav, který by byl daleký jeho přáním, a v důsledku toho by k nim musel zaujmout postoj, který by si nepřáli. Přes dobrý účinek, který vykonala První epištola, se apoštol hrozil toho, že jako výsledek působení „falešných bratří“ a „Istivých dělníků“, o kterých právě mluvil, by mezi nimi mohl nalézt „sváry, závisť, hněvy, soupeření, utrhaní, reptání, nadýmání a různice“. Nadevše se obával, že bude zahanben tím, že by se musel rmoutit nad mnohými, kteří hřešili a ještě nečinili pokání.

Mnozí poukázali na to, že právě tato kapitola, která začíná tím, že nám ukazuje největší výsady křesťana v ráji, končí tím, že nám ukazuje ty nejnižší hříchy, do kterých může křesťan na zemi upadnout. V jednom případě vidíme blaženost toho, že jsme v Kristu; v druhém případě vážnost toho, když

dovolujeme působit tělu v nás. Mezi těmito dvěma extrémy vidíme „moc Krista“, která je nám ve vší naší slabosti k dispozici proti tělu.

Když jsme se naučili něco o krajní špatnosti těla a o své vlastní slabosti vzdorovat mu, jak je dobré, vkládat se den za dnem do rukou Pána s uznáním, že je v nás tělo se vším svým neměnicím se zlem, připraveným propuknout v kterékoli chvíli v nejhrubších hříších, a že sami v sobě nemáme sílu, abychom mu vzdorovali. Když potom zaujmeme toto stanovisko, jak je dobré zjistit, že **Jeho moc** je pro nás k dispozici ve vší **naší slabosti**. Tak jsme osvobozeni od vlastních snah kontrolovat tělo, a jsme vedeni k tomu, abychom hleděli k Pánu Ježíši, aby nás zachoval.

KAPITOLA 13

Verše 1 a 2: Apoštol uzavírá svou Epištolu tím, že se zmiňuje o svém třetím úmyslu podruhé je navštívit. Už jim řekl, že svůj druhý úmysl navštívit je vzdal proto, aby je ušetřil, protože nechtěl přijít se zármutkem (2. Kor. 2, 1.2). Zatím co si uvědomuje dobrý účinek svého Prvního dopisu na shromáždění jako na celek (kapitola 2), stále se obává, že tam je mnoho těch, kteří nečinili pokání ze svých hříchů. Jestliže nalezne takové, když opět přijde, a jejich hřích bude plně potvrzen „*v ústech dvou neb tří svědků*“, nebude je šetřit.

Verše 3-6: Zjevně tam však byli někteří, kteří zpochybňovali apoštolovu autoritu k tomu, aby jednal s nepořádky a zlem v jejich středu. Žádali si důkaz, že Kristus skutečně mluvil skrze něho. Dříve než odpoví na tuto námitku, apoštol jim ve vsuvce, táhnoucí se od druhé části 3. verše do konce 4. verše, připomíná, že ačkoli snad využívají jeho nemoci, aby ho obvinili ze slabosti, žádné takové obvinění nemohlo být vzneseno proti Kristu, který, jak říká, „*mocný jest mezi vámi*“. On byl skutečně ukřižován ve slabosti, a přece jako vzkříšený a oslavený Člověk žije z moci Boží. Pokud jde o Pavlovy okolnosti, byl slabý ve spojení se zavrženým Kristem na zemi; ale skrze Boží moc žil s Kristem, a ta moc byla vůči nim vyjádřena skrze apoštola.

Když jim v této vsuvce připomněl zdroj vší skutečné duchovní moci, přijímá výzvu některých týkající se toho, zda skrze něho mluvil Kristus. To ve sku-

tečnosti byla výzva ohledně toho, zda je skutečně křesťan. Apoštol odpovídá: „*Sami sebe zkoušejte, jste-li u víře; sami sebe ohledujte.*“ Jestliže pochybovali, že v něm je Kristus, nechť se podívají na sebe, zda v nich je Kristus. Jestliže tomu tak není, jsou zavržení /neosvědčení/ – vyvržení a k ničemu užiteční. To, že byli ve víře skrze Pavlovo kázání, mělo být nezvratným důkazem toho, že skrze něho mluvil Kristus. V apoštolových slovech není žádné doporučení pro to, že křesťan se má dívat do sebe, aby se ujistil, že je křesťanem. Vnitřní pokoj dává pohled ven na vzkříšeného Krista a Boží slovo, které dává ujištění. Když se Pán zjevil mezi Svými učedníky v den vzkříšení, našel je zarmoucené myšlenkami vyvstávajícími v jejich srdcích. Ihned rozptyluje jejich obavy tím, že vede jejich pohled na Sebe. Říká: „*Vizte ruce mé i nohy mé, já zajisté jsem ten.*“ (Lukáš 24,36-40) Hledění dovnitř do sebe je naplnilo pochybnostmi a obavami. Když se dívali ven na svého vzkříšeného Pána, ihned viděli v Jeho rukou a Jeho nohou důkazy, že za ně zemřel a že byl vzkříšen, a to přineslo do jejich srdcí pokoj a radost.

Když apoštol těmto svatým říká, aby se sami zkoušeli, zda jsou ve víře, tu jim jakoby říká: „Kvůli mým slabostem jste neprávem vznesli pochybnosti o tom, zda je ve mně Kristus. Ale použijte tuto otázku na sebe, a uvidíte, jak jsou tyto pochybnosti mylné.“ Věřil, že když poznají pošetilost své otázky, uvědomí si, že on není zavržený /neosvědčený/.

Verš 7: Jeho modlitba k Bohu byla, aby byli zachováni od činění zlého; nejenom prostě proto, aby doporučili apoštola, který byl užít k jejich obrácení, ale aby, když budou jednat čestně, zde byl důkaz pro svět, že nejsou zavrženi, jakkoli mnoho snad svět apoštola haní.

Verše 8 a 9: Ale ať lidé říkají o apoštolovi cokoli, nic nezmohou proti pravdě. Kdo jde proti pravdě, ztratí svou sílu. Jsme silní jen tehdy, když zastáváme pravdu, ať je to pravda týkající se Krista, anebo pravda týkající se Jeho lidu. Apoštol byl však spokojený s tím, aby byl slabý, když jde o jeho nemoci, jestliže to vedlo k tomu, že oni budou silní v zastávání pravdy, neboť si upřímně přál jejich „zdokonalení“ v úplné známosti křesťanství a myšlenek Pána.

Verš 10: Tyto věci jim psal, jsa nepřítomný, v naději, že když je navštíví, nebude tam pro něho příčina užívat přísnost podle moci, kterou mu dal Pán

pro jejich vzdělání a ne pro jejich zkázu. Protože v sobě máme tělo, jak starostliví potřebujeme být, abychom, jestliže vyvstane nutnost být přísní, neužívali přísnost v tělesné zlomyslnosti se snahou přivodit zkázu nějakého bratra.

Verše 11-13: Ve svých závěrečných pozdravech si apoštol přeje, aby se tito svatí radovali. Ať už je dosud vyznačovalo jakékoli selhání, mohou se stále ještě radovat v Pánu. Nadto si přeje, aby byli dokonalí, aby plně odpovídali myšlenkám Pána o nich. Přese všechno, s čím se museli setkat od falešných učitelů, mají být povzbuzeni k tomu, aby dále šli nezaujatě a v pokoji. Potom skutečně shledají, že Bůh lásky a pokoje bude s nimi. Světský způsob pozdravu ať je užíván ve svatosti. Svatí, kteří byli s Pavlem, se k němu připojili v poslání pozdravů. Končí s požehnáním, které jim tak láskyplně přeje, aby s nimi byla milost Pána Ježíše, Boží láska a obecenství, které vychází od Ducha Svatého, jenž v nás působí.

